

razgovarala je s dvojicom policajaca, Josipom Županićem i Milutinom Kotrljanovićem u svezi s nestankom svoga supruga, a 22. studenog 1991. napustila je Osijek. Za sudbinu supruga saznala je za vrijeme dok se nalazila u Belom Manastiru, gdje je radila kao istražni sudac i tada joj je policajac Milutin Milivojević rekao da je 1992. godine bio na jednom uvidaju kada su pronašli jedan leš kod Sarvaša na Dravi, kod mjesta koje se zove Lopovski put. Na očevid je išao sudac Teofilović, policajac Milivojević i njen djever, oni su joj donijeli dijelove odjeće i ona je prepoznala da se radi o odjeći njena supruga, a donesena joj je i selotejp traka koju je navodno imao na očima. Na toj traci ostalo je tragova kose. Ovoj identifikaciji bio je prisutan liječnik dr. Vojvodić te joj je rečeno da je kod leša pronađeno karakteristično zubalo i to da je desni sjekutić išao na lijevu stranu, a da je nedostajao zub gornja petica, što su sve bile karakteristike njenog supruga. Kada je bio sačinjen fotoelaborat, ona ga je pregledala i prepoznala da se radi o posmrtnim ostacima njenog supruga. Jednom prilikom, kada je bila u vijeću koje je sudilo Petru Vukasu, saznala je da se u gostionici pričalo da je njen muž bio svezan selotejpom i bačen u Dravu. S obzirom na dokumentaciju koju je priložila u sudski spis, svjedokinja tvrdi kako je nesporno da su spomenuti posmrtni ostaci bili ostaci njenog supruga Jovice Grubića.

Svjedok Davor Krtić naveo je da je u srpnju ili kolovožu, odnosno u prvoj polovici rujna 1991., do dolaska Karla Gorinšeka, bio član kriznog stožera, a to je postao nakon što je za to zamoljen od strane Vladimira Šeksa da kao pravnik pomogne vezano za poslove koji se obavljaju u tom kriznom stožeru i to što se tiče pravne strane djelovanja. Naime, pukovnik Pejić tražio je pravnika koji bi im davao određene upute u svezi s primjenom konvencija, vojne stege i slično. U kriznom stožeru je neformalno obavljao funkciju predstojnika ureda predsjednika kriznog stožera i u tom svojstvu vodio je organizaciju dnevnog rada kroz kontakte s novinarima, vodio sastanke, te primao roditelje branitelja. S vojnim dijelom nije imao ništa. Dok je bio član kriznog stožera, svakodnevno su gospoda Šeks i Pejić imali sastanke na koje je gospodin Pejić dovodio i vojne zapovjednike, a tamo je često bio prisutan i Branimir Glavaš. Svjedok se tamo upoznao s okr. Ivicom Krnjakom koji nije bio pozivan na navedene sastanke. Poznato mu je da je okr. Gordana Getoš-Magdić radila u Sekretarijatu za narodnu obranu kod Branimira Glavaša, no nije mu poznato što je radila. Tada je bila još djevojčica. Ona je bila ta koja mu je donijela propusnicu za nesmetano prolazanje kroz straže, što mu je bilo potrebno za kretanje do posla i natrag. Poznato mu je da je bilo razmimoilaženja između policije i zbora narodne garde. O tome je čuo na sastanku na kojem su bili prisutni predsjednik Županijskog suda u Osijeku, županijski i općinski državni odvjetnik, šef policije, Zlatko Kramarić, Stjepan Mesić, Josip Manolić, Ivan Vekić, Ivan Milas i Bosiljko Mišetić. Tu se radilo o nekoj pomirbi koja su se trebala obaviti između Vekića i Glavaša. Na tom sastanku bilo je govora da policija mora obavljati svoj posao, a Ivan Vekić je govorio da se policija sprečava u obavljanju poslova od strane vojske.

Svjedok Ivan Saler naveo je da stanuje u Dubrovačkoj ulici i preko puta njegove kuće nalazi se kuća br. 32, a vlasnik te kuće bio je čovjek kojem je ime bilo Mito. Imao je srpsko prezime kojega nije zapamtio. Zna da je taj Mito imao svinjogojsku farmu u Bilju. Negdje u jesen 1991. taj Mito je jedne noći odselio. Kuća koja je bila njegovo vlasništvo bila je jedno vrijeme prazna, a nakon kraćeg vremena u nju se uselila Hrvatska vojska. Radilo se o oko 20-tak vojnika, no ljudi koji su se u toj kući zadržavali brzo su se mijenjali. Nakon otprilike tri godine, u toj kući ostao je živjeti Matija Horvat. On je bio i zapovjednik vojski koja se prije nalazila u toj kući. Inače, vojska iz te kuće koristila je većinom rabljene osobne automobile.

Svjedok Esad Šabanović naveo je da je Alija Šabanović bio njegov polubrat po ocu. Zadnji puta, prije no što je Alija nestao, čuo se s njim telefonom, a to je bilo 1. prosinca 1991. godine. Svjedok tada nije bio u Osijeku. Pričao je s Alijom i on mu je rekao da ima izvjesnih problema, no nije konkretizirao o čemu se radi. Inače, Alija je bio šef voznog parka u

«Gradnji» i svjedok mu je rekao da će se ti problemi riješiti, da će se ponovno uskoro čuti u ponedjeljak, utorak ili srijedu. Poslije ga je zvao više puta, no nije ga uspio dobiti. Došao je u Osijek, u obiteljsku kuću u Čepinu i počeo ga tražiti. Alijina supruga Zita, koja je bila u Mađarskoj, vratila se i rekla mu da je Alija nestao, a njihov sin bio je u Rovinju sa školom. Svjedok je na svoju ruku istraživao, koliko je mogao, i sjeća se da mu je pok. Alija pričao, dok su još bili u kontaktu, da su mu počeli nestajati kamioni i radni strojevi iz voznog parka, a on je u stvari rekao vozačima da te kamione parkiraju dalje kod svojih kuća kako ne bi bili grupirani i ne bi bili ošteđeni od granatiranja. Kroz to svoje istraživanje došao je do spoznaja da je Alija Šabanović desetak dana prije no što su čuli da je pronađen mrtav, bio u ugostiteljskom objektu «Bendek» s nekim ljudima i da je od tih ljudi tražio da se vrate kamioni i strojevi jer će ih u suprotnim prijaviti policiji. Dana 22. siječnja 1992. na Patologiji Alijina supruga Zita ga je prepoznala i tada su saznali za njegovu sudbinu, a sahranjen je 13. veljače 1992. na Aninom groblju. Alija nije bio srpske narodnosti, a po njegovom nestanku ljudi su pričali kako je otišao u Beograd gdje je imao sina koji je bio podoficir u bivšoj JNA.

Tijekom istrage svjedok Ivica Prašnički naveo je da je Aliju Šabanovića poznao od prije rata kroz njihovo poslovno prijateljski odnos. Sjeća se da je bio početak mjeseca prosinca 1991. godine kada ga je nazvao Alija Šabanović i pitao ga zašto ga je tražio kod kuće kada ga je mogao naći na radnom mjestu, a svjedok mu je odgovorio da ga uopće nije tražio, jer je tada bio ranjen i imao nogu u gipsu tako da se teško kretao. Alija mu je tada ispričao da su mu susjedi rekli kako su ga tražila dvojica uniformiranih muškaraca od kojih je jedan bio viši i jači, a drugi niži i crnomanjast, nalik na «Cigu», te pitao svjedoka nije li ga možda tražio Stipe Kordić. Svjedok mu je tada dao telefonski broj Kordića, a Alija je rekao da će ga sutra posjetiti s društvom i nešto mu donijeti. Međutim, Alija mu se nije javljao pa je svjedok nazvao «Gradnju», gdje je Alija radio, i pitao što je s njim, a iz «Gradnje» su mu rekli da ne znaju, odnosno rekli su mu da se nije pojavio na poslu. Nakon otprilike 7 ili 8 dana stao je Živka Ilakovca koji mu je rekao da je Alija «zbrisao», a o daljnjoj njegovoj sudbini saznao je iz novina.

Svjedokinja Milena Vujčić navela je da joj je vrlo malo poznato o odvođenju Radoslava Ratkovića. Ne sjeća se točno kada se taj događaj zbio, no bila je ranjena 29. studenog 1991., a to je bilo nakon tog ranjavanja. Bila je sa suprugom u kući obitelji Prole, jer su im oni bili prijatelji. Kod njih su se sklanjali u podrum. Osim njih, u tom podrumu su bili Radoslav Ratković i njegova supruga te Marija Prole. Njen suprug u tom času nije bio u podrumu, jer je otišao kući nahraniti svinje. Bila je večer i u jednom trenutku došle su dvije muške osobe koje su tražile Ratkovića i tada je on izašao iz podruma, a njegova supruga je pala u nesvijest, pa se svjedokinja skrbila za nju i nije obraćala pozornost na došljake, pa uopće ne zna kako su te osobe izgledale.

Svjedok Robert Maras naveo je da je po preporuci svoga prijatelja, u mjesecu ožujku ili travnju 1992., pristupio u Samostalnu uskočku satniju. Bio je pripadnik voda kojim je zapovijedao Matija Horvat i bili su smješteni u Dubrovačkoj ulici. Poznato mu je da je Samostalna uskočka satnija imala još jedan ili dva voda koji su bili smješteni u osnovnoj školi u Divaltovoj. Jednim je zapovijedao Ivan Šomođi, a drugim Vlado Frketić. Ne zna sigurno jesu li oba voda bila smještena u osnovnoj školi. Okrivljenicu Gordanu Getoš-Magdić upoznao je 1993. kada je jednom prilikom išao u zapovjedništvo u Paradžikovu ulicu, jer je trebao Ivicu Krnjaka. Tada je vidio tamo i upoznao okr. Gordanu Getoš-Magdić, a upoznao ih je Krnjak. Nije s njom razgovarao o tome što je ona tamo radila i ne sjeća se kako je bila obučena. Od ostalih okrivljenika poznaje još Tihomira Valentića kojeg je upoznao 1994. godine i to kada se drugi puta priključio Samostalnoj uskočkoj satniji. Tihomir Valentić mu nije nikada pričao što je ranije radio u spomenutoj postrojbi.

Svjedok **Eduard Bakarec** naveo je da je u početku Domovinskog rata bio 15 dana zapovjednik 3. gardijske brigade. Nakon toga je s Branimirom Glavašem formirao 106. brigadu HV, a do 7. prosinca 1991. bio je i zapovjednik obrane grada, nakon čega je na to mjesto došao okr. Branimir Glavaš. Inače, Branimir Glavaš je od 7. studenoga 1991. bio pomoćnik zapovjednika obrane grada za IPD. Formiranjem 106. brigade svjedok je postao njen zapovjednik i imao je dvije funkcije, bio je i zapovjednik obrane grada i zapovjednik 106. brigade još mjesec dana. Nakon toga je prešao u zbornu područje za pomoćnika za koordinaciju. Poznato mu je da je Samostalna uskočka satnija imala jedno vrijeme zapovjedništvo u Tvrdi, nedaleko njegove lokacije. Vidao je okr. Ivicu Krnjaka u zbornom području, a u Tvrdi ga nije vidao. Zna da je jednom prilikom okr. Ivica Krnjak od njega tražio da mu se osiguraju uniforme JNA i njihovi činovi radi obavljanja nekog zadatka. Samostalna uskočka satnija nije imala veze sa zapovjedništvom obrane grada. Branimir Glavaš je radio kao organ uprave, a poznato mu je da su zgradu Županije čuvali stražari, a misli da se radilo o pričuvnoj policiji. Po privatnoj liniji saznao je za pojedina ubojstva građana srpske narodnosti i tako je čuo za slučaj dr. Kutlića, šahista Počuču i Slavka Frangeša koji je navodno ubijen kod Drave. Za vrijeme tih zbivanja, bilo je slučajeva da su pripadnici HV, koristeći tada vojne iskaznice, upadali u stanove i protupravno vršili pretragu stanova, mobilizaciju vozila te je onda dogovoreno da će svjedok izdati posebne iskaznice na kojima će biti samo dozvola da mogu nositi oružje bez svih drugih ovlaštenja. Svjedok se sjeća svoje zapovijedi od 23. srpnja 1991. kojom je izričito zabranio ulazak pripadnika HV u stanove, pretrage stanova, dizanje kuća u zrak, paljenje, osim na izričiti zahtjev Ministarstva unutarnjih poslova. Koordinacije između tadašnjih službi nije bilo. O sastavu Samostalne uskočke satnije saznao je po privatnoj liniji, budući da je bratić njegove supruge bio u toj formaciji i privatno je od njega saznao da je Samostalna uskočka satnija imala tri vođa. U formiranju 106. brigade osim njega i Branimira Glavaša sudjelovao je i Mladen Pavlovsky.

Svjedok **Krešimir Dorić** naveo je da je tijekom rata boravio u roditeljskoj kući u Mrežničkoj ulici, nasuprot kuće dr. Milutina Kutlića. Negdje u prosincu 1991. godine, tijekom prijedpodneva, razgovarao je s dr. Kutlićem i dogovarali su se za ručak. To prijepodne vidio je da su s dr. Kutlićem razgovarale i dvije mlade uniformirane osobe, jedna je bila viša, a druga niža. Nosili su maskirne uniforme i misli da su te osobe bile naoružane kratkim oružjem. Vrlo kratko su se zadržali, a došli su starijim automobilom marke «Zastava» koji nije imao zadnja stakla. To popodne se još jednom vidio s dr. Kutlićem, a te večeri zvala ga je njegova supruga iz bolnice i zamolila da provjeri je li njen suprug kod kuće, jer se ne javlja na telefon. Otišao je do kuće dr. Kutlića, kucao je, no njega nije bilo. Idućega jutra saznao je da je dr. Kutlić nestao.

Svjedok **Vlado Frketić** naveo je da je na samom početku rata sudjelovao u formiranju prve Izviđačke diverzantske desetine. On joj je bio i zapovjednik. Neposredno nadređen mu je tada bio Karlo Gorinšek, kao zapovjednik operativne zone. S okr. Ivicom Krnjakom prvi puta se susreo kada je zajedno s njegovom desetinom sudjelovao u jednoj akciji u Tenjskom Antunovcu. On se do tada bavio obavještajnim radom. Samostalna uskočka satnija formirana je otprilike u vrijeme približno kada je bila akcija na Tenjski Antunovac, s tim da se ne sjeća je li to bilo prije ili poslije te akcije. Zapovjednik Samostalne uskočke satnije postao je okr. Krnjak, a ona se sastojala od tri vođa. Svjedok je bio zapovjednik prvog vođa i taj vod je imao bazu u Donjem gradu. Drugim vodom je zapovijedao Matija Horvat i oni su imali bazu u Dubrovačkoj ulici, dok je treći vod bio smješten u Osnovnoj školi u Divaltovoj ulici i njime je zapovijedao čovjek po prezimenu Zlosa, a njegovog imena se svjedok ne sjeća. Navodno je postojao i četvrti vod, no to svjedok samo pretpostavlja, jer mu je za jednu akciju u Tenjskom Antunovcu okr. Krnjak dodijelio četiri vojnika, koje do tada nije poznavao, a o vremenu održavanja te akcije svjedok je osobno išao izvjestiti te ljude u ulici za koju misli da je

Keršovanijeva. Nije ulazio u kuću u toj ulici, već se tom prilikom samo kroz rolete pojavila jedna starija sijeda glava i svjedok je tu osobu pitao je li tu gospodica Gordana, a ova osoba ga je pitala zašto ga to zanima. Svjedok je tada spomenuo okr. Krnjaka i osoba sa sijedom glavom mu nije ništa odgovorila, već ga je upitala zašto ju treba. Svjedok je rekao da će biti akcija u Tenjskom Antunovcu i da se toj akciji priključi onaj tko se treba priključiti. Svjedok je inače samo našuo da tim četvrtim vođom zapovijeda okr. Gordana Getoš-Magdić. Misli da je Samostalnoj uskočkoj satniji bio nadređen Karl Gorinšek kao zapovjednik operativne zone, a okr. Branimira Glavaša nije vidio. Poznato mu je ime i prezime dr. Radomir Nedeljković i zna da je taj liječnik maltretirao jednog ranjenog gardista. On u tom slučaju nije ništa postupao, ali mu je poznato da je Matija Horvat išao provjeravati je li taj doktor kod kuće kako bi ga pitao zašto tako postupa s ranjenicima. Termin killer vod mu je poznat, a prvi puta je za to čuo kada je išao kod Josipa Lucića tijekom 1992. godine. To je bilo kada je Josip Lucić došao na čelo zapovjedništva Zbornog područja. Pri susretu s njim uočio je da Josip Lucić drži pištolj ispod novina na stolu, pa ga je pitao zašto to čini, a ovaj mu je rekao da su ga upozorili da je svjedok killer. Tom prilikom svjedok mu je rekao da je killer ali za četnike i za pripadnike JNA, na što se Josip Lucić nasmijao i izbacio metak iz cijevi te su dalje nastavili razgovarati. O ubojstvima građana srpske narodnosti na Dravi saznao je iz medija. Vod Matije Horvata je bio prešao u Dubrovačku ulicu par dana prije ili par dana kasnije od akcije u Tenjskom Antunovcu. Okr. Ivica Krnjak je imao zapovjedništvo u Školskoj ulici. Između svjedoka i okr. Ivica Krnjaka dolazilo je do razmimoilaženja odnosno neslaganja u vojnim pitanjima u svezi sa završetkom akcije batinski most. Inače kod njega u vodu je bila osoba po imenu Zoran Mareković, a ne sjeća se je li s njim razgovarao o postojanju četvrtog voda u Samostalnoj uskočkoj satniji. U početcima postojanja spomenute postrojbe svjedok je sam birao ciljeve, a kasnije je to preuzeo okr. Ivica Krnjak koji je postrojbu i opremao.

Svjedok Zvonko Gruden naveo je da stanuje u Mrežničkoj ulici u kojoj je stanovao i dr. Milutin Kutlić čija se kuća nalazi dvije kuće dalje od njegove. Ne sjeća se datuma, no misli da je bio mjesec prosinac, kada je zadnji put vidio pokojnog dr. Kutlića. Kod njega je bio oko 16,00 sati kritičnoga dana i zadržao se oko 15 minuta. Nakon toga je otišao svojoj majci odnijeti jelo. Kada se nakon oko pola sata vratio, zvala ga je supruga pokojnika dr. Kutlića i zamolila da ode vidjeti je li on kod kuće te da joj javi to u bolnicu, pošto je ona bila u dežurstvu. Otišao je do kuće dr. Kutlića, ali su vrata bila zaključana. To je prenio supruzi dr. Kutlića, a ona je rekla da će odmah doći, s tim da on bude tamo pa da zajedno pregledaju kuću. Nakon što je supruga došla, otključala je vrata i svjedok je pregledao gornji, a ona donji dio kuće. Nisu dr. Kutlića zatekli u kući, nije bilo ništa sumnjivo i nitko u kuću nije provalio. U kući ništa nije bilo ispretrunano, samo je slušalica bila maknuta s telefona. Nakon desetak dana, supruga dr. Kutlića mu je rekla da je doktor ubijen i da ga je prepoznala u prosekaturi.

Svjedokinja i oštećenica Mirjana Zelina navela je da je za vrijeme rata otišla s kćerkom u Rijeku kao prognanik, dok je njen otac Svetislav Vukajlović ostao sam u Osijeku. S njim je kontaktirao njen tadašnji, a sada bivši suprug. Njen suprug joj je u jednom kontaktu rekao da njenog oca nije vidio dulje vrijeme. U siječnju 1992. svjedokinja je došla u Osijek i potražila oca. Zatekla je kuću u sasvim normalnom stanju, ali oca nije bilo. Tada joj je jedan susjed rekao da je njen otac posljednji puta viđen 4. ili 5. prosinca 1991., da je imao zavijenu ruku i da su ga par puta tražili uniformirani ljudi. Kasnije, 28. veljače 1992. vratila se s kćerkom u Osijek i tada su ljudi pričali da je njen otac nađem mrtav u Dravi. Otišla je u bolnicu gdje joj je rečeno na odjelu za obdukcije da je vršena obdukcija nad njenim ocem i da je identificiran po otiscima prstiju. Nakon toga je otišla u tužiteljstvo gdje su joj dali na uvid dokumentaciju kojom su raspolagali o tom slučaju. Postavlja imovinskoopravni zahtjev i zainteresirana je za kazneni progon okrivljenika.

Svjedok **Karlo Harth** naveo je da je tijekom 1995. saznao da mu je **Dimitrije Radovanović** otuđio ovce u Baranji. Saznao je da **Dimitrije Radovanović** ima kuću u Osijeku, u Dubrovačkoj ulici br. 30 pa je pokrenuo sudski spor protiv njega i na ime otuđenih ovaca uspio je dobiti vlasništvo pola te kuće. U toj kući je zatekao **Matiju Horvata** koji mu je rekao da tu živi sa svojom šogoricom. Inače, poznaje osobu po prezimenu **Amšlinger** i s njim je razgovarao o toj kući u Dubrovačkoj ulici odnosno rekao mu je da je on vlasnik te kuće, a **Amšlinger** mu je rekao da je on tu kuću pronašao za potrebe Hrvatske vojske. Pošto poznaje Baranju, u nekoliko navrata bio je vodič **Samostalne uskočke satnije** kroz Baranju, a s okr. Ivicom **Krnjakom** sreo se jednom prilikom u **Paradžikovoj** ulici.

Svjedok **Zoran Mareković** naveo je da je u **Samostalnu uskočku satniju** pristupio 3. siječnja kada je došao u Osijek i odmah neposredno po dolasku upoznao je okr. Ivicu **Krnjaka**. Bio je u **diverzantskom** vodu kojim je zapovijedao **Drago Zlosa** i bili su smješteni u osnovnoj školi u **Divaltovoj** ulici. Bilo ih je 20, a osim ovog njihovog **diverzantskog** voda, poznato mu je da je postojao **izviđački** vod koji je bio smješten negdje u **Donjem** gradu i kojim je zapovijedao **Vlado Frketić** te da je postojao **logistički** vod koji je bio smješten u **Dubrovačkoj** ulici kojim je zapovijedao **Matija Horvat**. Kasnije, kada se **Vlado Frketić** prebacio u **Domobransku pukovniju**, jednom prilikom je s njim razgovarao, a taj razgovor je bio u njegovoj kući. **Vlado Frketić** je došao k njemu kući i razgovor je trajao oko sat vremena. Razgovarali su o svemu i svađemu i tada je njemu **Frketić** rekao da postoji i četvrti vod **Samostalne uskočke satnije** tzv. **killer** vod. Svjedok je bio šokiran kada je to čuo budući da ga je taj naziv **killer** vod šokirao. **Vlado Frketić** mu je rekao da je zapovjednica toga voda bila okr. **Gordana Getoš-Magdić**, odnosno tada ju je znao kao **Gordanu**, a inače je **Gordanu** doživljavao, kao i svi oni, kao obavještajca pri zapovjedništvu koja se bavila obavještajnim i kontraobavještajnim poslovima. Tijekom inkriminiranog razdoblja **Gordanu** je vidio samo nekoliko puta. Vidio ju je jedno dva puta prije akcije **Batinski most** i dva puta poslije akcije **Batinski most**. Ne sjeća se kako je bila obučena. Inače, prisegu su polagali u osnovnoj školi u **Divaltovoj** ulici i koliko se sjeća i **Gordana** je tamo došla, ali je odmah otišla unutra u školu, što znači da se s njom vidio samo u prolazu. Na prisezi je bila i njihova kuharica **Katica Miličević**, a ostalih se žena ne sjeća. U razgovoru s **Vladom Frketićem** nije se spominjala lokacija na kojoj bi se nalazio taj **Killer** vod, no svjedok se sjeća da su se jednom prilikom, kada se išlo na gađanje u **Đakovo**, zaustavili negdje u blizini **podvoznjaka** koji se nalazi na putu kada se ide prema **Sjenjaku** i tada je u autobus kojim su išli ušlo još nekoliko ljudi. Ne sjeća se točno kada je to bilo, ali misli da je to bilo poslije same akcije. S **Vladom Frketićem** nije razgovarao čime bi se bavio taj **Killer** vod, a inače, s okr. Ivicom **Krnjakom** se nije baš slagao, ali je poštovao hijerarhiju. Poštovao je imenovanog okrivljenika kao zapovjednika, bez obzira na svoje mišljenje o njemu. Unutar voda oslovljavali su se nadimcima, imenima i prezimenima. S drug vodovima nisu kontaktirali često, jer je tako zapovijedao okr. **Krnjak** kao zapovjednik. U pravilu su sami radili na svojoj fizičkoj spremi, ali nekoliko puta su imali zajedničke fizičke treninge s ostalim vodovima.

Svjedok **Siniša Krnić** naveo je da je 1991. godine bio zaposlen u **PU osiečko-baranjskoj** i da je radio kao inspektor u **Drugo**j policijskoj postaji. Sjeća se da je jednog prijepodneva tadašnji zapovjednik **Druge** policijske postaje njemu i kolegi, kao dežurnim inspektorima, povjerio obavljanje zadatka koji se sastojao u tome da su trebali obaviti razgovor u tadašnjoj **Općoj** bolnici **Osijek** vezano za jednu osobu koja je pronađena na obali **Drave**. Kolega i on su otišli u bolnicu, i dežurni liječnik ih je odveo do muškarca koji je bio ranjen u predjelu glave. Imao je metalne šipke na licu zbog povrede vilice. S njim su tada obavili razgovor, iako teško, jer je zbog povrede teško govorio. U tom razgovoru saznali su da je oštećenik bio odveden iz svoje kuće od strane nekih osoba koje su njemu bile nepoznate i da je bi odveden u **Dubrovačku** ulicu. Ne sjeća se je li oštećenik spomenuo broj kuće ili je

opisao kuću. Nakon razgovora kolega i on su otišli i pronašli tu kuću. Inače, oštećenik je rekao da je potom bio odveden na rijeku Dravu gdje mu je pucano u glavu te da je vjerojatno pao u vodu gdje je još jednom na njega pucano i da je isplivao negdje kod Kožare ili riže, gdje je pronađen i odveden u bolnicu. Svjedok i drugi inspektor su o tome načinili službene dokumente koji su proslijeđeni njihovim zapovjednicima, odnosno pretpostavljenima, a što se dalje s njima radilo ne zna jer je to bilo u nadležnosti Sektora kriminalističke policije. Jednom prilikom je postupao i u svezi s osobnim vozilom marke «Mercedes», zelene boje. U postaji je bila prijavljena krađa ili nestanak tog vozila, opisane su bile i pojedinosti, tj. mjesto gdje je vozilo bilo parkirano, dani su podaci o vozilu i pojedinosti koje su prethodile odvoženju vozila. Po prijavi se radilo o dva do tri čovjeka u maskiranim odorama. Raspisana je bila potraga za tim vozilom i ubrzo je pronađeno u jednoj ulici u Donjem gradu. Svjedok je s nekoliko policajaca došao bio do tog vozila i zatekao ga je zaključano. Dok su konzultirali pretpostavljene u postaji vozilo je bilo nestalo s te lokacije i nakon nekoliko dana ponovno je pronađeno parkirano u šupi u blizini Drave. Tada je bilo otključano i bili su ga prebacili u policijsku postaju. Svjedok je naveo da inače poznaje obitelj Prole i misli da se radilo o njihovom vozilu, a obitelj Prole ga je kasnije zamolila da to vozilo skloni i on ga je sklonio u policijsku postaju.

Ispitan tijekom istrage svjedok Javorko Bebek naveo je da je tijekom 1991. godine radio u Hrvatskim šumama. S njim je u pravnom odjelu radio i pokojni Jovica Grubić. On je bio zadužen za kadrovska pitanja. Osobno nema saznanja u svezi s njegovim nestankom. Sjeća se da je bio kraj studenog ili početak prosinca 1991. kada je Jovica Grubić trebao ići na službeni put u Valpovo i Đakovo službenim vozilom marke «Renault 4», a trebao je ići na dogovor s liječnicima za neke mirovinske komisije. Ujutro je taj dan otišao, a navečer je svjedoka telefonom nazvao njihov tadašnji vježbenik Gordana Komlenac i rekao da mu se javila supruga Jovite Grubića, Jelica Grubić i da mu je rekla da Jovica Grubić nije došao kući. Sutradan se Jovicina supruga raspitivala za Jovicu, a i svjedok je osobno otišao do nje i pokušao nešto saznati o njenom suprugu, ali mu to nije uspjelo. Nakon desetak dana primijetio je iza Supermarketa na parkiralištu vozilo kojim je Jovica Grubić trebao ići na službeni put i zajedno s vježbenikom Komlencem utvrdio je da je auto zaključan. Prijavili su to policiji jer su sumnjali da bi vozilo moglo biti minirano. Nakon dva do tri dana dobili su obavijest da im je vozilo mobilizirano za potrebe Hrvatske vojske. U rujnu ili listopadu 1991. Jovica Grubić se na poslu žalio da su ga zvali telefonom i upućivali mu prijetnje, kao i da mu je policija bila u kući i da mu je oduzela pištolje.

Svjedok Željko Vojvodić naveo je da je tijekom ratnih godina radio kao liječnik opće prakse u ambulanti u Bijelom Brdu. Ne sjeća se točno dana, ali zna da je jednom prilikom od njega zatraženo da po zahtjevu istražnog suca u Vukovaru ode obaviti pregled jednog tijela odnosno leša. Osobe koje su mu to javile rekle su mu da odmah napusti radno mjesto i da se spakira. S njim u pratnji bilo je nekoliko ljudi iz policije i istražni sudac iz Vukovara. Došli su do obale rijeke Drave, ukrcali se u čamac i negdje u visini Sarvaša, ali sa suprotne strane, kod Kopačkog rita, došli su tim čamcem do tijela koje je svjedok trebao pregledati. Tijelo je bilo u visokom stupnju raspadanja i ostajala se sjećati se svjedok ne sjeća. Zna da se radilo o muškom tijelu i da je jedan policajac vršio identifikaciju pomoću fotografije i pri tome je bio bitan karakterističan položaj gornjih sjekutića. Misli da se spominjala osoba po prezimenu Grubješić ili Grubić. O tom pregledu i svjedok je osobno sastavio dokument kojeg svjedok prepoznaje nakon što mu je predložen od strane zamjenika ŽDO koji je taj dokument predao u sudski spis.

Svjedok Pavao Vratarić naveo je da je Jovica Grubić radio kao dipl. pravnik u Hrvatskim šumama i tijekom studenoga 1991. godine trebao je ići na službeni put u Valpovo i

Dakovo i tada je zadnji puta bio s njim u kontaktu. Jovica Grubić je koristio službeni automobil marke «Renault 4», a sa službenog puta nije se vratio. Automobil je nakon nekoliko dana pronađen na parkiralištu u centru grada pa su zbog straha da auto nije miniran pozvali policiju koja je vozilo pregledala, ali ga i mobilizirala. Nakon toga supruga Jovice Grubića je nazivala telefonom i tražila da se podnese kaznena prijava. Nikada službeno nije saznao što se dogodilo s Jovicom Grubićem, već je sve saznao iz javnog pogovora i medija.

Svjedok Antun Škrabić naveo je da stanuje u Osijeku, Dubrovačka 28a, a na toj adresi stanovao je i tijekom 1991. godine. Njegova kuća graniči s kućom na broju 30. Između tih kuća postoji visoki zid i sjeća se da je vojaka u kuću broj 30 došla 15. kolovoza 1991., nakon čega je vojska dolazila i odlazila iz te kuće, a u njoj je sa svojom obitelji stanovao i Matija Horvat. Radovanovići, koji su inače stanovali u toj kući u Dubrovačkoj ulici broj 30, otišli su jedno mjesec dana prije no što su počeli napadi na Osijek. S njima se nikada nije poslije toga čuo, niti zna gdje su oni sada, jedino je nakon svršetka rata jednom prilikom bila njihova kćer kod svjedoka i čuo je da ona inače radi kao profesorica u Dalju.

Svjedok Šimo Ivašković naveo je da je Svetislav Vukajlović bio njegov susjed i da je stanovao u kući preko puta njegove. Ne sjeća se datuma, niti mjeseca, zna samo da je bilo prohladno, kada se pred kućom zaustavio jedan automobil marke «Jugo», bio je crvene boje, a zadnje staklo i još jedno bočno bilo je prekriveno maskirnom ceradom. Vidio je da su iz automobila izašle tri osobe u maskirnim odorama i bile su naoružane. Raspitivale su se za Dragoljuba Sršenića i Luku Salajića, a to su dvije osobe koje također stanuju u ulici u kojoj stanuje i svjedok. O Svetislavu Vukajloviću nisu ništa pitali. Svjedok je tada vidio da je jedna od tih osoba otišla do kuće Svetislava Vukajlovića, a druga dvojica su šetali po ulici. Nakon toga svjedok je otišao u kuću i više nije vidio ovaj automobil te je kroz prozor izvirivao na ulicu i vidio da su automobil preparkirali te da automobil sada stoji ispred kuće Svetislava Vukajlovića. Nakon toga svjedok je izašao nakon pola sata iz kuće i došao do ograde te vidio da se zatvaraju lijeva vrata od vozača na automobilu «Yugo» i da taj automobil napušta ulicu, ali u tom cijelom zbivanju nije vidio Svetislava Vukajlovića. Nakon ovog događaja Svetislava Vukajlovića uopće više nije vidio. U proljeće je saznao od kćeri Svetislava Vukajlovića, koja je dolazila obrađivati vrt, da joj je otac poginuo, odnosno da je upucan i sahranjen na Aninom groblju.

Svjedok Borislav Mamula naveo je da živi u Petrijevcima i da mu je dana 2. studenog 1991. netko pozvonio na vrata. Otvorio je vrata i ugledao petoricu uniformiranih ljudi s oznakama ZNG na odorama. Rekao im je da upadaju unutra, još je povukao jednog za rukav, smatrajući da su došli prijateljski. Međutim, jedan od ovih je repetirao pištolj i uperio mu ga u glavu, pri čemu ga je pištoljem slučajno pogodio u oko. Ovi ostali, koji su imali kalašnjikove, ušli su unutra i odmah su mu stavili lisice na ruke. Odveli su ga u jednu od prostorija u kući gdje živi, te su pretraživali kuću tražeći oružje. Svjedok je imao oružja u kući i za to je imao oružani list. Imao je «Magnum 357», streljački pištolj cal. 22, jedan karabin «Zastava», a u tom pretraživanju jedna od osoba ga je udarila šizmom u glavu od čega je svjedok pao, dok je drugi rekao neka napravi samo jedan nagli pokret i da će ga ustrijeliti. Svjedok je na to rekao da je lako ustrijeliti čovjeka koji je vezan lisicama, no ovaj mu je odgovorio: «Zašto ne». Nakon pretraživanja kuće odvezli su ga iz Petrijevaca u džipu. Držali su mu za vrijeme vožnje nož u rebrima i ne zna gdje su ga odvezli. Ne može se očitovati koliko je vremena trajala vožnja, a nekako do njemu poznatih mjesta brojao je pruge koje su prešli. Držali su ga dva dana u jednoj prostoriji bez jela i pića, jedino su mu dali malo vode. Tada je došao okr. Ivica Krnjak, a to je bilo drugi dan. Pitao ga je je li bio na WC-u i pošto je negativno odgovorio, skinuli su mu s jedne ruke lisicu tako da je mogao otići obaviti malu nuždu. Kada se vratio, stavili su mu ponovno ruku u lisice i tada mu je okr. Krnjak ponudio konjak i onda je rekao

osobi po imenu Krešo da napiše popis oduzetih stvari. Taj Krešo je nešto pisao i svjedoku su postavljana pitanja poznaje li određene osobe. Kakav god odgovor bio, svjedok je dobio batina, no nije vidio tko mu je postavljao pitanja, niti tko ga je udarao jer je imao jastučnicu na glavi. To se sve događalo nakon što mu je okr. Krnjak ponudio konjak, no tada Krnjaka nije vidio. Tada ga je u stvari samo jedna osoba koja ga je inače čuvala i koja ga je maltretirala stavljajući mu pištolj u usta i prijeteci mu. Nakon dva dana bio je prebačen u drugu kuću. Tada nije znao ni gdje se ta druga kuća nalazi, ali zna da je bio u nekoj prostoriji u podrumu. Primijetio je da u toj prostoriji ima zamrzivač, i u toj kući je bio oko 5 dana. I kada su ga vozili u ovu drugu kuću, imao je jastučnicu također na glavi, a po dolasku u tu drugu kuću više mu je nisu stavljali na glavu, jer je bila natopljena krvlju. Kasnije je o tome pričao s istražiteljima iz Zagreba i opisao im je podrum te kuće, te su ga oni odveli do jedne kuće i on je tada prepoznao taj podrum i tada je saznao da se radi o Dubrovačkoj ulici. Nakon pet provedenih dana u drugoj kući došao je okr. Krnjak s još jednom osobom te su ga stavili u automobil i vratili ga u Petrijevoe. Nakon određenog vremena vraćene su mu neke stvari, a u pitanju su bili neki filmovi, stare slike i video-kazete, a kada je upitao osobe koje su mu vraćale stvari gdje su ostale stvari, pri čemu je prvenstveno mislio na oružje i fotoaparate, rekli su mu da oni s tim nemaju ništa. Nikada nije saznao zašto je pušten, niti zašto je bio lišen slobode i zašto se s njim postupalo na opisan način. Inače, prvi puta jastučnica mu je stavljena na glavu u Petrijevcima. Osoba koja ga je tukla i maltretirala bila je visine oko 1,80 metara, stara oko 20 godina i imala je crnu kovrčavu kosu.

Svjedok Slavko Kit naveo je da je od 26. srpnja do 4. listopada 1991. bio načelnik tehničke službe te da je 4. listopada 1991. prešao u protuobavještajni rad i bio načelnik sigurnosti operativne zone u zapovjedništvu. Tada je 16. studenog 1991. vidio jedan dokument o novoformiranoj službi koja se zvala Sigurnosno informativna služba, a u Osijeku je oformljen Centar Sigurnosno informativne službe na čelu kojega je bio pokojni Mirko Grošelj, dok je svjedok bio njegov podređeni. Sjeća se da je bilo govora o formiranju nekakve izviđačko-diverzantske postrojbe. Već je bila ranije formirana postrojba i o njoj se govorilo kao o Samostalnoj uskočkoj satniji. Ne zna tko je bio zapovjednik te postrojbe, ne zna o kakvoj se jedinici radilo, a zna da je okr. Ivica Krnjak u njoj nešto bio, ali ne zna što. Misli da je ta postrojba bila podređena Zapovjedništvu operativne zone. U dvorištu tadašnje županije vidio je određeni broj ljudi, te je zaključio da bi se radilo o postrojbi koja vrši osiguranja i zaključio je da okr. Branimir Glavaš ima nekog utjecaja na te ljude iz te postrojbe. Misli da su se ti ljudi nazivali Prištapska bojna. Naime, jednom prilikom, kada je trebao preuzeti neka tehnička sredstva i nije imao za to ljude, pukovnik Franjo Pejić ga je uputio na okr. Branimira Glavaša kako bi on osigurao pomoć i tom prilikom je okr. Branimir Glavaš rekao jednom od svojih ljudi, predstavivši mu svjedoka, da mu oni pomognu, odnosno da ga slušaju i da rade ono što svjedok od njih bude tražio. Ne zna je li okr. Gordana Getoš-Magdić bila pripadnica Sigurnosno informativne službe, no Grošelj je bio čelnik čovjek i o tome nikada nije pričao sa svjedokom, no svjedok zna da je Mirko Grošelj i svojoj supruzi dao značku vojne policije. O pojmu Branimirova bojna je čuo, a misli da su to propagirali oni koji su bili pripadnici Prištapske postrojbe, koja je u stvari bila formacija na nivou satnije. Čuo je i za pojam zaštitna četa i smatra da se tu u stvari radilo o toj istoj postrojbi koju se nazivalo Prištapska bojna. Ta postrojba je u stvari bila postrojba nižeg ranga i nije bila u sastavu neke veće postrojbe. Svjedok je za načelnika sigurnosti Operativne zone imenovan po zapovijedi generala Ivana Štimca od 4. listopada 1991., a drugi dan je došla i zapovijed o njegovim referentima načelnicima određenih rodova službe, a to su bili Mirko Grošelj, Mladen Pavlovski i Emil Kalić. Okr. Ivica Krnjak je u listopadu 1991. bio u kancelariji nasuprot njegove i radio je obavještajne poslove, a s njim je radio Mile Nečić. Negdje sredinom listopada 1991. stigao je i Stjepan Antolašić.

Svjedokinja i oštećenica **Snježana Marček** navela je da je pokojnik **Petar Ladjuk** njen otac. Inače, ništa joj nije poznato o njegovoj sudbini, osim što joj je jednom prilikom njen šogor **Stjepan Čiček** došao javiti da joj je otac pronađen mrtav.

Svjedokinja **Marica Čiček** navela je da je kći pokojnog **Petra Ladjuka**. Nije živjela s ocem. On je živio sam u kući, a obilazio ga je njen suprug **Stjepan Čiček**. Jednom prilikom ga više nije našao kod kuće, pa su prijavili nestanak oca i naknadno je saznala da je nađem mrtav u Dravi.

Svjedok **Emil Kalić** naveo je da je početkom Domovinskog rata prvo obnašao funkciju savjetnika za sigurnost u operativnoj zoni, a 9. veljače 1992. uz ovu funkciju postao je i načelnik sigurnosti riječne ratne flotile. Zna da je Samostalna uskočka satnija bila u sklopu zapovjedništva operativne zone i zna da je okrivljenik **Ivica Krnjak** bio zapovjednik te satnije. Svjedok se zajedno sa **Slavkom Kitom** bavio protuobavještajnim radom i imao je kancelariju u tadašnjim prostorijama općine, a sadašnje Županije. Bila je to zgrada u dvorištu, a kancelarija je bila na prvom katu. Vidao je okr. **Krnjaka** i da on dolazi na brifing kod zapovjednika **Karla Gorinška** i kod svog načelnika **Antolašića**. Okr. **Branimira Glavaša** je vidao, susretali su se, jer je svjedokova kancelarija bila nedaleko njegove, odnosno imao je još jednu kancelariju u prostorijama u prizemlju.

Svjedok **Mladen Pavlovsky** naveo je da je do 15. rujna 1991. obnašao dužnost zamjenika sekretara Sekretarijata za narodnu obranu. U to vrijeme sekretar tog sekretarijata bio je okr. **Branimir Glavaš**. Dana 15. rujna 1991. svjedok je prešao u Sigurnosno-informativnu službu tzv. SIS i u njoj se zadržao do 31. siječnja 1995. Osobno mu ništa nije poznato u svezi s ubojstvima građana srpske narodnosti na Dravi, jer u okviru svoje funkcije nije pokrивao to područje i radio na tim pitanjima. Poznato mu je da je zapovjednik Samostalne uskočke satnije bio okr. **Ivica Krnjak**. Ne zna točan datum formiranja te postrojbe jer kroz evidenciju ureda za obranu taj datum nije definiran. Nije mu poznat niti ustroj te satnije. Po logici stvari zna da je ta satnija bila podređena prvo operativnoj zoni, koja je kasnije prerasla u Zbornu područje Osijek, a koje je zamijenjeno Zbornim područjem Đakovo. Poznato mu je da je okr. **Branimir Glavaš** 7. prosinca 1991. bio postavljen za zapovjednika obrane grada, a Samostalna uskočka satnija nije potpadala pod zapovjedništvo obrane grada budući je pod zapovjedništvo obrane potpadala 160, 106. 130, i 135. brigada HV. Okr. **Branimir Glavaš** nije imao neku postrojbu kojom bi isključivo on zapovijedao. Dana 20. lipnja 1991. osnovana je zaštitna četa. Zapovjednik zaštitne čete bio je **Nikola Jaman**. Ona je potpadala pod zonu odgovornosti Štaba za zapovijedanje obrambenim snagama istočne Slavonije, što je kasnije preraslo u Operativnu zonu Osijek. Zaštitna četa bila je formirana naredbom izvršnog vijeća od 20. lipnja 1991. zbog mogućnosti oružane pobune na ovom području i sukladno mjerama pripravnosti. **Branimir Glavaš**, kao sekretar Sekretarijata za narodnu obranu, odgovarao je Izvršnom vijeću, općini i ministru obrane. Zaštitna četa je brojala 121. pripadnika po formacijskom ustrojstvu. Bojna osječkih branitelja nastala je 1996. godine i to da bi se riješio status osobama koje su zadužile oružje tijekom 1991. pa do njihovog prelaska u neku formalnu vojnu postrojbu ZNG ili HV. **Nikolji Jamanu**, kao zapovjedniku zaštitne čete, pretpostavljeni zapovjednik bio je pukovnik **Franjo Pejić**. Kada je formirano zapovjedništvo obrane grada to je bio **Franjo Čebić**, a iza **Franje Čebića** **Eduard Bakarec**. Koliko mu je poznato, iako u to vrijeme nije bio u sekretarijatu za narodnu obranu, općinski sekretarijat za narodnu obranu nije sudjelovao u mobilizaciji osoba za Samostalnu uskočku satniju. Nije bilo prelazaka iz SIS-a u Samostalnu uskočku satniju i nije bilo nekakvih personalnih preklapanja između te dvije formacije. **Stjepan Antolašić** je bio prvo referent u operativnoj zoni za obavještajne poslove, a kasnije je postao načelnik službe za obavještajne poslove. Prije **Stjepana Antolašića** referent za obavještajne poslove bio je okr.

Ivica Krnjak SIS nije imao nikakve sveze s obavještajnim poslovima, odnosno sa službom obavještajnih poslova. Nije mu poznato kako je okr. Ivica Krnjak prešao iz Službe za obavještajne poslove na čelo Samostane uskočke satnije. Od lipnja 1991. godine postojale su iskaznice pričuvnog sastava Zbora narodne garde te su takve iskaznice uz pripadnike ZNG imali i pripadnici zaštitne čete, a takve iskaznice izdavao je okr. Branimir Glavaš kao sekretar. Do travnja 1991. postojale su samo policijske snage kao oružane postrojbe. Dana 18. travnja 1991. formira se zbog narodne garde u okviru Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o unutarnjim poslovima, a ZNG se definirao kao oblik redarstvenih snaga koje su ulazile i potpadale pod Ministarstvo unutarnjih poslova. Po zapovijedi zapovjednika operativne zone Karl Gorinška od 7. studenog 1991. osnovao se Samostalni bataljuna zapovjedništva obrane grada, a zapovijed je izvršena 11. studenog 1991. U samostalni bataljun zapovjedništva obrane grada uška je i zaštitna četa i studenska četa, a samostalnim bataljunom zapovjedništva obrane grada zapovijedao je Dubravko Lukić-Jezerčić, da bi kasnije iz tog samostalnog bataljuna 8. siječnja 1992. nastala 106. brigada HV koja je također bila pod zapovjedništvom Jezerčića. Okr. Branimir Glavaš je iz civilne strukture u vojne prešao u studenom 1991., kada dolazi na mjesto za odnose s javnošću IPD i to u zapovjedništvo obrane grada kojim je tada zapovijedao Eduard Bakarec. Okr. Gordana Getoš-Magdić, kao i Marela Đurić, dolazile su u prostorije sekretarijata za narodnu obranu, bile su u prijemnoj kancelariji i znale su se javljati na telefon u prijemnoj kancelariji. Gordana Getoš-Magdić bila je tajnica općinskog odbora HDZ-a u to vrijeme.

Ispitan tijekom istrage svjedok Mato Zamolinski iskazao je da je negdje u kolovozu 1991. stupio u Hrvatsku vojsku u 3. gardijsku brigadu. Bio je zapovjednik kuharske desetine u toj brigadi a ona je bila smještena u prostorijama bivše tvrtke «Mara». U navedenom prostoru bila je smještena jedna bojna navedene brigade, a on je bio odgovoran za nekih 25 vojnika koji su bili zaduženi za pripremu hrane. Sjeća se da je negdje nakon pada Baranjske u tu postroju pristigao okr. Mirko Sivić zv. Sivko, te da je on bio mesar. Poznato mu je da je okr. Mirko Sivić negdje u listopadu napustio svoju matičnu postroju te da je iz nje izbjegao negdje oko mjesec do mjesec i pol dana kada se ponovno vratio u «Maru». Nisu mu poznati razlozi Sivićevog odlaska iz postrojbe niti razlozi njegovog povratka u tu istu postroju. Sa Mirkom Sivićem nije bio prijatelj, između njih je bio odnos zapovjednika prema vojniku kao i sa svim drugim vojnicima, a njega je zapanjio po tome što je bio izbjeglica iz Jagodnjaka i bio je jedini Baranjsac u njegovoj desetini. Ne sjeća se da li je po njega netko došao ili je otišao sam, ali mu je poznato da je Mirko Sivić negodovao zbog toga što radi u kuhinji te je govorio da ne želi biti mesar već vojnik.

Swjedok Borivoj Starčević je izjavio da je u jesen 1991. bio pripadnik 3. gardijske brigade, a budući da je liječnik bio je načelnik saniteta u toj brigadi. O ubojstvima građana Oslijeke srpske nacionalnosti i pronalasku leševa u rijeci Dravi ima spoznaje samo iz medija. Poznavao je određene članove postrojbe tzv. BOB-a, a nije mu poznato ništa o zatvoru u Dubrovačkoj ulici. Navodi da je površno poznavao okr. Gordana Getoš-Magdić, a također poznaje i njezinog oca Andriju Getoša. Zna da je Gordana Getoš bila u uniformi, da je radila nešto u općini, ali mu nije poznato čime se bavila i kojim je postrojbi pripadala. Izvjesno vrijeme je u svojstvu načelnika saniteta 3. gardijske brigade bio smješten u «Maru». Ime i prezime Josip Zdravčević ništa mu ne govori, ne može reći da li je ta osoba radila kod njega u sanitetu. Sjeća se da je u to vrijeme bilo odlazaka iz saniteta u druge postrojbe, ali se sada više ne može sjetiti identiteta osoba koje su odlazile iz saniteta. U to vrijeme se sve rješavalo u hodu, pa se znalo događati da zapovjednici drugih postrojbi pitaju za neke njegove dečke, nakon čega bi bio dogovoren njihov prelazak u neku drugu postroju.

Svjedok **Vjenceslav Bill** je naveo da je negdje u srpnju 1991. pristupio u Prištapsku bojnu kojom je zapovijedao okr. Branimir Glavaš. U vezi sa ubojstvima građana srpske nacionalnosti i pronalaska leševa u rijeci Dravi navodi da je jednom prilikom sa Zdenkom Farkašom bio u zimskoj luci i tada je vidio jedan leš muškarca, omanjeg stasa. Tom prilikom je Farkaš tražio od njega da ubije Matu Šabića, te mu je i priprijetio ukoliko to ne učini da će proći kao taj muškarac kojeg su izvadili iz Drave. Navodi kako nikada nije čuo da bi okr. Branimir Glavaš direktno zapovjedio da se netko privede ili likvidira, ali bi svojim ljudima znao govoriti da neka osoba smeta ili da ga je ta osoba naljutila, nakon čega bi to bilo sasvim dovoljno «slobodnim strijelcima» da tu osobu likvidiraju. Za sebe navodi da je i sam bio «slobodan strijelac» te imao sve ovlasti i mogao je likvidirati koga je htio. Čuo je za Samostalnu uskočku satniju od Bekavca zvanog Buše. Njega zna od malena i on mu je prvi dao do znanja da je ova Samostalna uskočka satnija umiješana u likvidacije na Dravi. Prema tim saznanjima u te likvidacije nisu bili umiješani isključivo ljudi iz Samostalne uskočke satnije već su to činili i neki drugi, kako navodi «iz iseljeništvaa».

Svjedok **Goran Vrban** je izjavio da je do prosinca 1991. bio zapovjednik postrojbe policije ZNG-a. Radilo se o postrojbi veličine satnije koja je u to vrijeme bila u sklopu 106. brigade HV-a. U prosincu 1991. ta satnija potpala je pod zapovjedništvo obrane grada. U to vrijeme zapovjednik obrane grada bio je okr. Branimir Glavaš. Navodi kako je u vrijeme, dok je on zapovijedao ovom postrojbom vojne policije, bilo pokušaja od strane pokojnog Mirka Grošelja načelnika SIS-a da se privode određene civilne osobe, no on je to odbio smatrajući da je vojna policija pod ingirencijom 106. brigade HV-a. U to vrijeme zapovijedi su bile uglavnom usmene. Poznato mu je da je okr. Glavaš kao zapovjednik obrane grada htio objediniti sve snage sigurnosti zbog kaotičnog stanja koje je u to vrijeme vladalo, dizanja kuća i automobila u zrak, te pojedinih postrojbi koji su se bavili kriminalnim radnjama. Osobe koje je privodila vojna policija odvođene su u zatvor na Pampasu, ali su kasnije u pravilu te osobe završavale u policijskoj upravi.

Svjedok **Zoran Gačina** je izjavio da je 20. listopada 1991. sukladno dogovoru ministra unutarnjih poslova i ministra obrane iz SZUP-a prešao u ministarstvo obrane kao djelatnik uprave SIS-a. U Centru SIS-a u Osijeku zadržao se do sredine 1992. nakon čega prelazi u Glavni stožer Hrvatske vojske. U vezi sa ubojstvima građana srpske narodnosti u Osijeku i pronalaska leševa u rijeci Dravi nema osobnih saznanja i nije mu poznato da bi ti događaji bili predmet rada službe. Njegova zadaća u okviru SIS-a bila je koordinacija rada sa civilnim službama. Poznato mu je da je načelnik centra SIS-a u Osijeku bio Mirko Grošelj te da je on svakodnevno informirao o događajima okr. Branimira Glavaša kao zapovjednika obrane grada, a također i Karla Gorinšeka u zbornom području. Sjeda se da su u vezi sa stanjem sigurnosti u Osijeku održana dva sastanka i to jedan početkom 1992. u hotelu «Termia» u Bizovcu. Tom prilikom bilo je govora o pojavama miniranja objekata u gradu, te je zaključeno da se to više ne smije tolerirati. Drugi sastanak je održan negdje u ljeto 1992. Na tom sastanku je okr. Glavaš sudjelovao kao predsjednik Izvršnog vijeća, također su prisutni bili ministri unutarnjih poslova i obrane te šefovi civilnih i vojnih službi. Razgovor je vođen o stanju sigurnosti u Osijeku. Na tom sastanku okr. Glavaš je energično istupao i tražio određene kadrovske promjene, Osijek je već poprimao epitet «Grada slučajaja», a sjeda se da je tom prilikom bilo govora o ubojstvu Mate Šabića a također su spominjani i slučajevi ubojstava na Dravi. Poznaje Andriju Getoša koji je također bio djelatnik SIS-a. Navodi da je djelatnik SIS-a imao ovlasti uhititi i privedi osobu na ispitivanje u prostorije SIS-a, a također u pojedinim slučajevima to se moglo tražiti i od vojne policije. U slučaju civilnih osoba zajednički je sudjelovao jedan operativac SIS-a i jedan operativac SZUP-a svaki u svojoj domeni. Na razini bojne Hrvatske vojske djelovao je jedan pripadnik SIS-a, a unutar jedne brigade se nalazio načelnik SIS-a koji je pokrivao tu brigadu. Djelatnici SIS-a imali su

horizontalnu i vertikalnu odgovornost prema nadređenima. Horizontalno je djelatnik SIS-a odgovarao zapovjedniku postrojbe kojoj bi pripadao, a vertikalno je odgovarao nadređenom službeniku SIS-a u postrojbi višeg ranga pa tako sve do djelatnika SIS-a pri zbornom području, odnosno Centru SIS-a Osijek tj. Centrali u Zagrebu. U vrijeme kada se on nalazio u SIS-u nije imao spoznaja o Samostalnoj uskočkoj satniji te ne zna tko je u toj postrojbi bio pripadnik SIS-a. Poznato mu je da je Mirko Grošelj imao neposrednog uvida u stanje sigurnosti u Samostalnoj uskočkoj satniji. To mu je poznato s obzirom da je s Mirkom Grošeljem znao razgovarati vezano za ove događaje, ali su to po njemu sve bila nagađanja i dezinformacije. Misli, ali nije siguran, da je za sigurnost u Samostalnoj uskočkoj satniji bio zadužen Andrija Getoš.

Svjedok Rade Opačić u svom iskazu navodi da je u Samostalnu uskočku satniju pristupio krajem 1991., da je zapovjednik njegovog voda u to vrijeme bio Vlado Frketić, a vod je bio smješten u Donjem gradu u Miškininoj ulici. Pripadnici voda su bili uglavnom dečki iz Erduta i Aljmaša koje je poznavao, a zna da je jedan od zapovjednika bio još i Matija Horvat, nakon čega je za zapovjednika došao okr. Ivica Krnjak. Njegov vod je negdje između Božića i Nove godine 1991. prešao na novu lokaciju u Dubrovačkoj 30, gdje su se zadržali do ožujka 1992. U vrijeme kada je on sa tim vodom došao u Dubrovačku 30 nitko nije bio dovođen niti zatvaran. Siguran je da je u Dubrovačku 30 došao između Božića i Nove godine 1991. jer su neposredno prije toga posjekli jedan bor, kako bi ga ukrasili, a isto tako mu je Vlado Frketić pokazivao glavu od šarana, a sve to se događalo još u Miškininoj ulici.

Ispitan tijekom istrage svjedok Miroljub Mihajlović navodi da je do 31. prosinca 1992. radio u policiji na upravno-pravnim poslovima nakon čega je dobio otkaz. U vezi s informacijama o ubojstvima građana srpske narodnosti i pronalaska leševa u rijeci Dravi zna samo iz javnog pogovora i putem tiska. Nakon odlaska iz policije postao je predsjednik zajednice Srba Slavonije i Baranje, u okviru koje zajednice je postojao ured za zaštitu ljudskih prava. U više navrata su u taj ured dolazile osobe koje su između ostalog prijavljivale i nestanak članova svoje obitelji. Tako je došao do informacije o nestanku odnosno pogibiji Milenka Stanara, a to mu je prijavila njegova majka. Dr. Kutlića je osobno poznavao i bili su prijatelji. Zajedno sa Erikom Kutlić, suprugom pokojnog Milutina Kutlića i njegovim sinom ga je sahranio najprije na Novom groblju, a nakon toga je prebačen na Anino groblje. U vezi sa nestankom Branka Lovrića informacije je dobio od njegove supruge Marije, koja mu je rekla da je negdje između 10,00 i 10,20 sati njezinog supruga odvela grupa od tri uniformirane osobe u automobilu, a među tim osobama je jedna bila žena. Jednom prilikom u Vukovaru na sastanku sa generalom Kleinom upoznat je sa izjavom predstavnika udruge izbjeglih Srba da je prema svjedočenju jednog električara iz bolnice on bio zatočen u zatvoru u Dubrovačkoj ulici. O zatvorima se govorilo u Uredu za ljudska prava, pri čemu se konkretno govorilo o zatvoru u općini, a drugi zatvori spominjali su se kako navodi imaginarno. Tijekom rada u zajednici Srba u kontaktu s osobama koje su prijavljivale nestanke članova svojih obitelji nikada se nije spominjao niti jedno konkretno ime počinitelja odnosno osobe odgovorne za ove nestanke, već se u pravilu govorilo da ljude odvođe po tri osobe u maskiranim odorama.

Ispitana tijekom istrage svjedokinja Desanka Dragičević, djevojački Počuča, izjavila je da je 23. studenog 1991. nakon pada Vukovara sa svojim suprugom napustila Osijek i otišla u Zagreb. Predlagala je i svom bratu pokojnom Bogdanu Počući da i on dođe u Zagreb, ali on je to odbijao i stalno joj govorio da Glas Slavonije mora izlaziti, a on je inače radio u tiskarskom poduzeću «Štampa». Često je s njim kontaktirala telefonom, a posljednji puta su se čuli 27. prosinca 1991. Tada joj se požalio da ga nazivaju i da mu prijetu. Sljedećeg dana, 28. prosinca, s njim se više nije mogla čuti, budući da nije odgovarao na pozive pa je nazvala

susjeda Predraga Novakovića kako bi od njega dobila neke informacije o Bogdanu. Od njega je saznala da je toga dana negdje oko 15 sati njezin brat Bogdan Počuća odveden, i da su ga odvele tri nepoznate osobe. Njezin muž i brat su odmah potom došli u Osijek i pokušavali saznati što se dogodilo sa Bogdanom ali u tome nisu uspjeli. Nakon toga i ona je došla u Osijek te je 7. prosinca u Policijskoj upravi od načelnika Šalinovića saznala da je Bogdan Počuća pronađen mrtav u zimskoj luci gdje je «isplivao». Navodi da je njezin brat Bogdan Počuća imao garsonjeru u Keršovanijevoj ulici, ali da u tom stanu nije mogao boraviti jer su se u njega nasilno uselile neke druge osobe. Misli da je on s tim osobama imao problema. U taj stan je došla u pratnji vojnih policajaca kako bi uzela odjeću za sahranu pokojnog brata, a tom prilikom je u stanu zatekla jednu žensku osobu koja ju je upitala «Je li živ», a također u stanu je zatekla i dva muškarca.

Svjedok Predrag Novaković u istrazi je naveo da stanuje u Osijeku u Wilsonovoj 17, a kuća na broju 19 je bila obiteljska kuća Janka Počuće. Janko Počuća je sa suprugom i dva sina napustio Osijek, a nakon njihovog odlaska u tu kuću je dolazio njegov brat Bogdan Počuća. Čini mu se da je dana 28. prosinca 1991. Bogdan bio kod njega u kući te da ga je pozvao na ručak. Nakon što je Bogdan otišao iz njegove kuće iz svoje radne sobe vidio je ispred kuće obitelji Počuća jedno manje vozilo koje se zaustavilo na cesti u visini dvorišnih ulaznih vrata obiteljske kuće Počuća. Iz tog vozila su izašle tri uniformirane osobe od kojih su dvojica bili mladi i vitkog stasa, dok je treći bio stariji, niži i korpulentniji. Misli da su navedene osobe bile opasane revolverima. Sve to se događalo u poslijepodnevnom satima negdje oko 15,00 sati. Nije stalno obraćao pažnju na to vozilo, te je u jednom trenutku vidio da tog vozila više nema. Čekao je da Bogdan Počuća dođe na ručak kako su se dogovorili, a kako nije dolazio nakon jedno sat vremena je otišao do ulaznih vrata u Počućinu kuću, lupao je i dozivao ali se nitko nije javljao. U kontaktima sa Bogdanom Počućom ovaj mu se žalio da mu se prijeti preko telefona, da su prijetnje ozbiljne i da ne zna što bi poduzeo. Nakon ovog događaja Bogdanu Počući se izgubio svaki trag.

Ispitan tijekom istrage svjedok Ivan Vitić iskazao je da je poznavao pokojnog Bogdana Počuću kao šahistu budući se i sam bavi šahom. Bogdana su svi zvali Simo po njegovom ocu. Toga dana kada je nestao on je u prijedepodnevnom satima bio s Bogdanom Počućom u kući njegovog brata u Wilsonovoj ulici. Oko podneva je otišao na ručak, a tom prilikom su se dogovorili da se ponovno nađu poslijepodne kako bi nastavili igrati šah. Toga poslijepodneva, kada je došao pred kuću u kojoj je boravi Bogdan Počuća, ulazna vrata od kuće su bila zaključana, pa je on nakon toga dolazio još dan ili dva no Bogdana Počuće više nije bilo. Ne sjeća se točno kojeg dana je zadnji put vidio Bogdana Počuću a zna da je to bilo negdje između Božića i Nove godine. Od Predraga Novakovića je saznao da je Bogdan Počuća nestao. Nakon toga se počeo raspitivati što se dogodilo s Bogdanom Počućom, te mu je ubrzo Vito Vuletić, također iz kruga šahista, rekao da je Bogdan Počuća pronađen u Zimskoj luci ubijeh. Sa dvojicom poznanika je išao u «Glas Slavonije» kako bi dali oglas o smrti i pozvali ostale šahiste da dođu na Bogdanov pokop, no tada mu je Ivo Medak koji je bio kod urednika «Glasa Slavonije» rekao kako se taj oglas ne može dati i da se ne može objaviti datum sahrane. Poznato mu je da je Bogdan Počuća dobivao prijetnje putem telefona, zna da se on nije bavio politikom, da nije isticao svoju nacionalnost, a čak tuje niti znao što je Počuća po nacionalnosti dok mu on to sam nije rekao. Isto tako zna da je pokojni Počuća imao stan negdje u blizini mirovinskog zavoda, ali da su se u taj stan uselile neke nepoznate osobe, te mu je Bogdan pričao da je pokušao u taj stan ući, ali su ga te osobe otjerale prijetnji mu oružjem. Njemu i njegovim prijateljima šahistima nitko nije pobliže objasnio zašto se oglas o smrti Bogdana Počuće ne može objaviti.

Svjedokinja Tatjana Škrbić je izjavila da nema neposrednih saznanja o ubojstvu Bogdana Počuće, već je to kasnije čula. Tijekom 1990. i 1991. je bila zaposlena u «Stampi» gdje je bila komercijalni direktor. U to vrijeme je bilo uobičajeno da se svakog jutra održava sastanak kolegija direktora kojem je i sama nazočila. Jednog jutra je taj kolegij održan bez nje, a ubrzo nakon toga je sazvan i održan sastanak radničkog savjeta bez poziva i priprema i na toj sjednici radničkog savjeta pročitana je odluka suda kojom se Branimir Glavaš imenuje prinudnim upraviteljem u «Stampi». S obzirom da je «Stampa» do tada uspješno poslovala, na toj sjednici radničkog savjeta su svoje negodovanje izrazili ona i pokojni Bogdan Počuća. Nakon toga u razdoblju od listopada 1991. do siječnja 1992. sa petogodišnjim djetetom je bila kao prognanica u Zagrebu. Kada je čula da su Bogdana Počuću našli ubijenog odmah se sjetila te sjednice radničkog savjeta. Također joj je bilo čudno što poduzeće nije sudjelovalo u troškovima sahrane premda je to do tada bilo uobičajeno za djelatnike poduzeća. Također Bogdanu Počući nije održan na pogrebu nikakav govor. Kasnije je čula da je sve to u stvari bilo zabranjeno od strane poduzeća tj. direktora «Stampa», a općenito u to vrijeme o nestanku i ubojstvu Bogdana Počuće nije bilo zgodno razgovarati.

Svjedokinja Marija Lovrić u svom je iskazu izjavila da se ona 1991. godine sa dva sina sklonila u Njemačku, pa u Zaprešić, a suprug Branko koji je radio u Pošti ostao je u Osijeku. Posljednji put se sa suprugom čula telefonom 25. studenog 1991. godine. Sutradan ju je u Zaprešić nazvala podstanarka Nevenka Vuković i javila da je tog dana troje naoružanih ljudi u uniformama odvelo njenog supruga na informativni razgovor. Jedno od njih bila je mlađa žena plavo obojane kose, jedan je bio mlađi muškarac, a jedan stariji muškarac. Došli su velikim autom «BMV» tamnosive boje, a vozila je ta ženska osoba. Također joj je ispričala da su se nakon pola sata istim autom vratili ta ženska osoba i jedan muškarac i odvezli njihov auto «Zastava 101» iz garaže. Ona je došla u Osijek 28. studenog 1991. godine i prijavila nestanak muža policiji i Crvenom križu, ali suprug nikada nije pronađen. U Osijek se sa sinom vratila 19. siječnja 1992. godine i do 3. ožujka te godine boravila je kod roditelja, jer joj je kuća bila pogođena projektilima. Sjeća se da je u njihovoj ulici u jednoj privatnoj kući bilo smješteno deset pripadnika HV mlade dobi, s kojima je komunicirala. Od muževog kolege s posla Dragana Jovančevića saznala je da je njezin suprug za vrijeme jednog žestokog topničkog napada na Osijek u skloništu Pošte imao sukob sa zaposlenikom Pošte Zoranom Lekom. Taj isti Jovančević rekao joj je i da saznanja o njenom mužu ima jedan njegov učenik, pa je ona tako od te osobe saznala da je on njezinog muža vidio jednom prilikom u Policijskoj postaji u Donjem gradu, a ona zna da muž nije odvođen u policiju prije 25. studenog 1991. godine.

Svjedokinja Zita Šabanović navela je da je njen suprug Alija bio šef mehanizacije u poduzeću «Gradnja». Ona je 22. studenog 1991. otišla u Mađarsku s ocem, a sin je bio sa školom u Rovinju. Posljednji se put čula sa suprugom 2. prosinca 1991. Pokušala ga je dobiti sutradan, ali se na telefon nitko nije javljao. Zamolila je susjede da provale u stan, što su oni učinili, ali u stanu nisu nikoga zatekli i sve je bilo u redu. Provjeravala je i u njegovom poduzeću, ali su joj rekli da suprug nije došao na posao. Tuda je oputovala u Rovinj, misleći da je suprug možda otišao k s... ali ga tate bilo ni tamo. Njegov nestanak prijavila je 9. prosinca 1991. u II policijskoj postaji te je dala i oglas u «Glasu Slavonije». Na oglas joj se javio susjed Mirko Grošelji i s njim je nadalje kontaktirala u vezi nestanka supruga. Od susjeda je saznala da su dan prije njegovog nestanka njenog muža tražile dvije uniformirane osobe, a dolazile s i nakon njegovog nestanka. Inače, suprug je imao sina iz prvog braka koji je bio u Beogradu, zaposlen u JNA, ali je sa tim sinom bio posvađan.

Svjedokinja Nevenka Vuković bila je krajem studenog 1991. godine podstanar u kući Branka Lovrića, a osim nje u kući je tada bila i njegova majka. Toga dana kada je Lovrić

odveden ona je spavala, jer je prethodno radila noćnu smjenu. Probudila ju je sirena za opću opasnost, a uto je zvonilo i zvono na vratima kuće. Pogledala je kroz prozor i vidjela dvoje mladih ljudi u uniformama HV. Jedno je bila žena duge izbijeljene kose, a jedno mladić srednje visine, mršav, s crnom beretkom. Došli su velikim srebrnim autom, a za volanom je uočila starijeg jačeg muškarca. Branku Lovriću rekli su da mora poći s njima te se on obukao i bez protivljenja otišao. Kod ulaska u auto ponašali su se prema njemu kao kada policajci postupaju s kriminalcima i ona se zbog toga uplašila. Sjeća se da su 7 dana ranije ta ženska osoba i taj mladi muškarac također bili na ulaznim vratima Lovrićeve kuće i raspitivali se za Sarajevsku ulicu. Nakon što su Lovrića odveli, za 15-tak minuta došao je ponovno taj veliki sivi auto, iz njega je izašao onaj stariji muškarac i odvezao Lovrićevo osobno vozilo. U njihovoj ulici u jednoj su kući boravili neki vojnici koji su vidjeli ovo Lovrićevo odvođenje, pa su joj savjetovali da i ona ode iz Lovrićeve kuće.

Svjedok Srećko Pauzar naveo je u svom iskazu da je do 1992. godine radio u poduzeću HPT. Sjeća se da je u drugoj polovini 1991. godine k njemu iz županije dolazila Gordana Getoš-Magdić raspitivati se da li se provode neke sigurnosne mjere kontrole telefona u županiji i tada je govorila da joj je šef Ivica Krnjak.

Svjedok Željko Amšlinger naveo je da je on u listopadu 1991. godine radio u Sigurnosno informativnoj službi, a zajedno s njim u SIS-u bio je i Ivica Krnjak. Krnjaka je Karl Gorinšek 1. prosinca 1991. godine imenovano za zapovjednika Samostalne uskočke satnije, a on je prešavši također tada iz SIS-a u SUS u toj postrojbi obavljao zadatke logističara. Ta je postrojba imala pet vodova: jedan u Dubrovačkoj sa zapovjednikom Matijom Horvatom, jedan u Sarajevskoj sa zapovjednikom Vladom Frketićem, jedan u Keršovanijevoj sa zapovjednikom Gordanom Getoš-Magdić, jedan u Tvrdi sa zapovjednikom Miroslavom Markovićem i jedan u Divaltovoj sa zapovjednikom Zlosom. No, on ne zna kada su vremenski formirani ti vodovi niti kada su im postavljeni zapovjednici, jer nisu svi postavljeni u isto vrijeme. U vodu u Keršovanijevoj bio je okr. Dino Kantić. On osobno kao logističar tražio je pogodnu kuću za smještaj voda kojim je zapovijedao Matija Horvat te ih je smjestio u kuću u Dubrovačkoj ulici. Poznato mu je da je u toj kući jednom bio zatvoren neki Mamula, ali ne zna da je inače u toj kući bio nekakav zatvor. Mamula je navodno snimao zapovjedništvo i stoga mu je Krnjak dao nalog da to provjeri. Tada su još obojica radili u SIS-u. On ne zna tko je Mamulu doveo u tu kuću u Dubrovačku ulici, ali kada je tamo došao s njim razgovarati, vidio je da je Mamula prethodno bio tučen. Provjerama je utvrdio da Mamula nije bio ništa kriv. O tom je napisao izvještaj Krnjaku te su Krnjak i on Mamulu odvezli kući u Petrijevac. Sjeća se da je jedne prilike od Krnjaka dobio nalog da ode u bolnicu i da donese jedan papirić, on je to učinio, papirić nije čitao i predao ga je Krnjaku. Kasnije je to donošenje papirića iz bolnice povezo sa slučajem Radoslava Ratkovića. Od Krnjaka je također dobio i zadatak da privede dr. Nedeljkovića u Zapovjedništvo Operativne zone radi ispitivanja zbog navodnog sabotiranja liječenja jednog ranjenika, no tog liječnika nije pronašao. Tada su i Krnjak i on radili u SIS-u i to je bio jedan od operativnih zadataka. Sličan zadatak od Krnjaka je dobio i za Živanu Puzavac koja je radila na Ortopediji, po nju je išao njenoj kući zajedno s Matijom Horvatom, ali je nisu našli. Jedne prilike dobio je zadatak od Krnjaka da zajedno s Gordanom Getoš-Magdić opservira jednu žensku osobu u poduzeću «Obnova». Tako se postupalo po prijavama građana koje su dolazile u obavještajnu službu o djelovanju tzv. Pete kolone. On zapravo ne zna po kojoj je osnovi Gordana Getoš-Magdić dolazila u SIS, ali se tamo zadržavala sve dok je Ivica Krnjak nije postavio za zapovjednicu voda u Keršovanijevoj. Do tada njemu uopće nije bilo jasno njezino svojstvo. On je i za vod u Keršovanijevoj našao tu kuću, jer je imala siguran podrum. Još dok je on bio u SIS-u, postojao je jedan izviđački vod koji je pripadao obavještajnoj službi ili Operativnoj zoni. Okrivljenika Branimira Glavaša nije vidio da bi dolazio u prostorije SIS-a ili SUS-a.

Također, osobe koje su ubijene i bačene u Dravu nisu dovođene i obrađivane u prostorijama SIS-a ili SUS-a, niti je njemu Ivica Krnjak ikada zapovjedio da učini bilo što nemoralno.

Svjedok **Željko Babić** izjavio je da je pripadnikom SUS-a postao početkom rujna 1991. godine i to u vodu koji je bio smješten u Donjem gradu, a zapovjednik voda bio je Vlado Frketić. Krajem studenog 1991. godine vod se podijelio i on je s još 15-20 vojnika pod zapovijedanjem Matije Horvata prešao u Dubrovačku ulicu. Zapovjednik SUS-a bio je Ivica Krnjak. Zadatak voda bilo je izviđanje, a samo su jednom imali zadatak dobiven od Vlade Frketića da u naselju Sjenjak izviđaju navodno djelovanje tzv. Pete kolone. Njemu nije poznato da bi jedah od vodova SUS-a bio u Keršovanijevoj ulici.

Svjedok **Ivan Šomodil** stupio je u HV početkom 1991. godine i radio je u SIS-u u dvorišnoj zgradi Županije sve do osnivanja Samostalne uskočke satnije tj. do studenog ili prosinca 1991., godine. Zapovjednik SIS-a bio mu je Ivica Krnjak koji je osnivanjem SUS-a postao zapovjednikom te postrojbe. Postrojba je imala tri voda, jedan u Donjem gradu sa zapovjednikom Vladom Frketićem, jedan u Miškininoj ulici sa zapovjednikom Matijom Horvatom, koji je negdje 1991. godine prešao u Dubrovačku ulicu, te treći vod kojim je zapovijedao Dragan Zlosa. Nije mu poznato da je postojao još jedan vod u Keršovanijevoj ulici. Sjeda se da su pripadnici SUS-a bili Gordana Getoš-Magdić, Dino Kontić, Tihomir Valentić i Stjepan Bekavac. Gordanu Getoš-Magdić vidao je u zapovjedništvu SUS-a, ali ne zna u kom je svojstvu ona tamo bila.

Svjedok **Tomislav Čombor** pristupio je 1. listopada 1991. izviđačko-diverzantskoj jedinici koja je bila pri obavještajnoj službi, a zapovjednik im je bio Ivica Krnjak. Zapovjedništvo te postrojbe bilo je smješteno u zgradi Općinskog sekretarijata za narodnu obranu. Samostalna uskočka satnija formalno je počela postojati nakon 15. siječnja 1992. godine i od tada je on bio pripadnik te postrojbe i to u vodu kojim je zapovijedao Vlado Frketić. Kako se broj ljudi u tom vodu povećavao, vod se podijelio na dva voda i jedan se preselio u Dubrovačku ulicu krajem 1991. godine. Još je jedan vod bio u Tvrdi, jedan na Sjenjaku i jedan u blizini željezničke pruge, a u kojem je vidao Gordanu Getoš-Magdić i nekoliko muških osoba koje nije poznao. Iz SUS-a je otišao 16. ožujka 1992.

Svjedok **Josip Brandt** naveo je u svom iskazu da je u SUS pristupio 15. ili 16. prosinca 1991. godine, iako se ta postrojba tada još nije tako zvala, a taj naziv dobila negdje iza 4. siječnja 1992. godine. U postrojbu je pristupio tako što je bio na teretnu u Feričancima gdje su dragovoljce za SUS tražili Ivan Vušak i Ivica Krnjak. On je pripadao vodu koji je bio smješten u Divaltovoj ulici, a zapovjednik mu je bio Drago Zlosa.

Svjedok **Dragan Jovančević** naveo je da je prije Domovinskog rata bio zaposlen u PTT-u. S početkom ratnih zbivanja počela su međusobna trvenja i šikaniranja među zaposlenima. Tako je čuo da je jedne prilike u podrumu gdje su se sklanjali od granatiranja bio napadnut Branko Lovrić i da je sukob imao sa inženjerom u PTT-u Zoranom Lekom. Kasnije je čuo od jedne osobe da je Branko Lovrić odveden u podrum II policijske postaje i da bi mu više o tome mogao reći njegov bivši učenik Tomislav Joković koji je tada bio zamjenik zapovjednika u toj postaji i koji je promijenio prezime. Prilikom jednog razgovora s Brankom Lovrićem ovaj mu je ispričao da mu je jedne večeri često zvonio telefon, da se on svima javljao i da je u jednom od glasova koji mu je prijetio skraćivanjem glave prepoznao glas Branimira Glavaša, jer da je ranije imao prilike s njim razgovarati. Također mu je rekao da je zbog tog telefonskog poziva bio jako uplašen. Osim Lovrića čuo je da je u Drugu policijsku postaju također bio odveden i jedan Srbin imenom Milan Starčević, ali da ga je netko spasio.

Svjedok **Zdenko Blašković** stanovao je u zgradi na Sjenjaku u kojoj je stanovao i oštećenik Alija Šabanović. On se sjeća dana kada je zadnji put vidio Aliju Šabanovića i kada je Šabanović odveden. Naime, slučajno je gledao kroz prozor i uočio da je Alija Šabanović izašao iz zgrade. Tada je naišao jedan tamniji automobil iz kojeg su izašle dvije osobe odjevene u civilnu odjeću, tamnija odijela i bijele košulje. Šabanović je pošao prema njima, oni su ga zaustavili, on je nakon toga ušao u automobil i nakon tog odlaska on Šabanovića više nije vidio u njihovoj zgradi.

Svjedokinja **Erika Kutlić**, supruga ubijenog dr. Milutina Kutlića je izjavila da je 5. prosinca 1991. nakon 4 dana boravka u Zagrebu došla u Osijek obzirom da je i ona kao i njezin suprug radila u Kliničkoj bolnici Osijek. U vrijeme kada je njen suprug nestao ona nije bila kod kuće već je bila na poslu u bolnici. Zbog opće situacije bila je zabrinuta pa je često nazivala supruga da vidi da li je sve u redu. Posljednji put su se čuli u petak u večernjim satima (6. prosinca). Slijedećeg dana muž joj se više nije javljao na telefon pa je poslala susjede kako bi provjerili što se događa u njezinoj kući. Kako ovi nisu mogli ući u kuću došla je iz bolnice, otključala kuću, a u kući je zatekla nered. Posteljina na ležaju je bila odbačena, na podu je zatekla tri čika cigareta i telefon sa podignutom slušalicom. Ladice su bile otvorene na vitrinama u dnevnoj i spavaćoj sobi kao i u kuhinji. U razgovoru sa susjedima Dorićem i Gruđenom je saznala da se prethodnog dana negdje oko 16,00 sati ispred njezine kuće zaustavio neki narančasti «Yugo» bez stakala iz kojeg su izašle dvije uniformirane osobe koje su lupale na vrata kuće, a nakon što je Milutin izašao, te osobe su s njim nešto razgovarale i otišle. Oko 20,30 sati su ponovno čuli automobil sa zadnje strane kuće, ali tada ništa nisu primijetili. Još tjedan dana je ostala u bolnici raditi, a kako je bila u teškom psihičkom stanju dobila je mjesec dana bolovanja te otišla u Zagreb kod djece. Prvu informaciju o sudbini nestalog muža dobila je od policijskog inspektora Vljaka Petrovića koji joj je prenio da je njezin muž pronađen mrtav. Nakon toga zajedno sa bratom je došla u Osijek, te je njezin brat pregledavajući snimke obdukcije mrtvog tijela tada NN osobe potvrdio da se radi o njezinom suprugu Milutinu Kutliću. Kasnije je došla u posjed kazete na kojoj je snimljena emisija na TV Beli Manastir u kojoj je intervju davao Radoslav Ratković i koji je spominjao njezinog supruga odnosno njegovu pogibiju. Također navodi da je 1994. dobila anonimno pismo u kojem se spominje izvjesni Lanza, djelatnik bolnice koji je navodno tu anonimnu osobu vodio do njezine kuće radi uhićenja njezinog supruga.

Svjedok dr. **Mladen Pajtlar** u to je vrijeme bio zamjenik ravnatelja u Općoj bolnici u Osijeku. Čuo je za ubojstvo dr. Milutina Kutlića ali ne zna tko je to učinio i kada. Od policije je čuo da se identitet dr. Milutina Kutlića nije mogao odmah utvrditi jer je njegovo tijelo dugo stajalo u vodi. Sjeća se da je njegova supruga Erika koja je također liječnica u bolnici u to vrijeme dolazila kod njega sva uplakana. Za dr. Milutina Kutlića kaže da je bio pristupačan, simpatičan i izvanredan specijalist onkolog. Poznaje Radoslava Ratkovića i zna da je u bolnici radio kao električar. Sjeća se da je jedne noći u prosincu dovezen u bolnicu prostrjeljen, imao je ranu na glavi kroz usta. Nije prisustvovao njegovoj operaciji, a dok je bio na odjelu intenzivne njega obišao ga je dva puta. Tom prilikom Radoslav Ratković mu je predao jedan papirić na kojem je ukratko bilo napisano što mu se dogodilo. Taj papirić je dao Zlatku Amšlingeru koji je često dolazio u bolnicu interesirati se u vezi sa ovim događajem. Smatra da je Zlatko Amšlinger bio policajac. Na tom papiriću nisu bila napisana nikakva imena, već je Ratković napisao samo da je netko došao po njega i da su ga odveli u nepoznatom smjeru. Amšlinger mu se predstavio kao policajac, bio je u uniformi, a tražio je da se njega pozove u slučaju ovakvih i sličnih događaja. Radoslav Ratković je od njega zatražio da se ova ceduljica prosljedi nadležnima pa je on iz tih razloga tu ceduljicu predao Amšlingeru. Koliko se sjeća

taj papirić je Ratković njemu predao na Odjelu intenzivne njege slijedećeg dana nakon što je doveden u bolnicu.

Svjedok **Drago Grubić** iz Mirkovaca, je izjavio da je posljednji puta živog svog brata Jovicu Grubića vidio u mjesecu lipnju 1991. kada je u Mirkovce dovezao njihovu majku. Nakon toga vratio se u Osijek. Sjeća se da je negdje 1992. na obali Drave kod Sarvaša pronađen jedan leš, da je nakon toga policija obavila očevid i ostavila taj leš na istom mjestu. Negdje 1993. godine policajac koji je obavljao očevid, Milutin Miliivojević je spomenuo supruzi pokojnog Jovice Grubića taj leš, te je ona inzistirala na tome da se ponovno ode tamo i utvrdi da li je taj leš još uvijek na istom mjestu. Zajedno sa policajcem Miliivojevićem je ponovno bio na mjestu prijašnjeg očevida, tamo su pronašli kostur koji je bio obučen u hlače, košulju, imao je kravatu i jednu cipelu. Kostur je bio zamotan u selotejp, odnosno bile su mu oblijepljene ruke, noge i oči. Sve to se događalo 18. ožujka 1993. Slijedećeg dana na mjestu događaja su došli uz policajca Miliivojevića i istražni sudac iz Vukovara Slavko Teofilović te jedan liječnik iz Bijelog Brda. On je uzeo uzorak košulje i hlača, kao i cipelu te sve to predočio supruzi pokojnog Jovice Grubića Jelici Grubić. Ona je po odjeći prepoznala da se radi o njezinom suprugu. Kostur je fotografiran, a Jelica Grubić i on su bili potpuno uvjereni da su u pitanju ostaci pokojnog Jovice Grubića na temelju izgleda prednjih sjekutića koji su prelazili jedan preko drugog. Posmrtni ostaci Jovice Grubića su pokopani 20. ožujka 1993. na groblju u Mirkovcima.

Ispitana tijekom istrage svjedokinja **Ramona Tkalec**, kći Petra Ladjuka, je izjavila da je prije Domovinskog rata stanovala u Baranji. Nakon okupacije Baranje je preselila u Donji Miholjac, a njezin otac Petar Ladjuk je ostao u Osijeku čuvati kuću. Više puta ga je zvala da dođe k njima u Donji Miholjac, ali on je to odbijao rekavši joj da će on čuvati kuću u Osijeku ukoliko se ona ne bude mogla vratiti u svoju kuću u Baranji. Svakodnevno se s ocem čula telefonom. Negdje početkom prosinca zvala ga je više puta a kako se nije javljao u Osijek su otišli njezin muž i šogor, a također i sestra iz Zagreba. Nisu ga pronašli, a pričali su joj da je kuća bila uredno zaključana, te da su u kući pronađene dvije šalice za kavu i dva različita opuška. U prvo vrijeme se nije znalo što se dogodilo s njezinim ocem, a negdje 11. siječnja 1992. su pozvali njezinog supruga da ode na identifikaciju i tada je potvrđeno da je njezin otac ubijen. Za svog oca navodi da je bio bivši oficir JNA, ali da je davno prije rata već bio u mirovini. Bio je potpuno apolitičan i nije joj poznato da bi imao ikakvih problema zbog toga što je nekada bio vojna osoba, ali joj je spomintjao u telefonskim kontaktima da mu je teško zbog toga što je sam, te da su kod njega dolazili par puta i da su tražili njegov pištolj koji je imao kao bivši oficir JNA. Njezin muž se u više navrata interesirao u policiji za rezultate istrage u vezi sa ubojstvom njezinog oca, te se sjeća da joj je jednom prilikom prenio kako su ga u policiji neugodno dočekali i prebacili mu što se toliko interesira za njezinog oca kad je on bio Srbin.

Svjedok **Miodrag Vukajlović**, sin pokojnog Svetislava Vukajlovića, izjavio je da nema osobnih saznanja u vezi sa nestankom i ubojstvom svoga oca. O tome mu je pričala sestra negdje 1993., sjeća se samo da je nađen u Dravi sa dr. Kutlačem i još tri - četiri ubijene osobe. Nakon nekog vremena je obavljena ekshumacija, na toj ekshumaciji je i on bio nazočan te je na temelju zlatne šipke u bedrenoj kosti prepoznao posmrtno ostatke svog oca. Pokušao je o nestanku svog oca razgovarati sa susjedom Ivanom Viševićem ali mu on o tome nije mogao ništa reći, a zapamtio je da mu je tom prilikom susjed rekao da ga ništa niti ne pita, jer kad bi nešto i znao to mu ne bi mogao kazati. Prilikom ekshumacije posmrtnih ostataka razgovarao je sa doktorom koji je tada bio prisutan, te je tom prilikom saznao da je isti taj doktor provodio i obdukciju tijela njegovog oca, te mu je potvrdio da je prilikom vadenja iz vode na tijelu njegovog oca bio flaster preko usta. Navodi da je prije nestanka oca i

sam bio izložen maltretiranju, da je pretučen od strane 5 - 6 osoba, nakon čega je 9. srpnja 1991. napustio Osijek.

Svjedok **Zoran Sever-Smrček** sjeća se da se nakon što se njih nekoliko iz Aljmaša upoznamo s Ivicom Krnjakom priključio jednoj postrojbi kojoj je zapovijedao Vlado Frketić, a koja se kasnije nazvala Samostalnom uskočkom satnijom. Ivica Krnjak bio je u Županiji, ali on ne zna koju je funkciju obavljao. Zadatak njegove grupe bilo je izviđanje terena prema Aljmašu. Postojala je još jedna grupa i to u školi i Divaltovoj ulici. U toj školi polagali su prisegu i nakon te prisege postrojba je dobila ime Samostalna uskočka satnija. Također je bila jedna grupa i u Dubrovačkoj ulici i njome je zapovijedao Matija Horvat. Nije mu poznato da bi u Keršovanijevoj ulici bio neki dio njegove postrojbe. Oni su pretežno imali zadatke na terenu, ali su jedne prilike kada se pucalo po gradu dobili zadatak da otkriju tko puca i da radiovezom to jave u postrojbu.

Svjedok **Željko Bilandžić** iskazao je da je u Samostalnu uskočku satniju pristupio 1. prosinca 1991. godine i to u vod kojim je zapovijedao Vlado Frketić, a bili su smješteni u nekoj kući u Donjem gradu. Osim tog voda bilo je još vodova pa tako zna za vod u Dubrovačkoj ulici kojom je zapovijedao Matija Horvat. Nije mu poznato da bi postojao neki vod u Keršovanijevoj ulici. Zapovjednik Vladi Frketiću bio je Ivica Krnjak. Gordanu Getoš-Magdić on osobno nije poznavao, ali je od pripadnika postrojbe čuo da postoji još jedan vod i da je ona zapovjednica tog voda. U vezi s vozilima kojima su raspolagali izjavio je da se sjeća jedne akcije u kojoj su išli po jedan «Mercedes» crvene boje da ga uzmu za potrebe postrojbe. Čuli su da je to vozilo nekog Srbina koji je upucan, koji je radio u bolnici, a vozilo se nalazilo u naselju Fede Milića. No, sutradan nakon što su dovezli to vozilo policija im ga je oduzela.

Svjedok **Matija Horvat** u svom je iskazu naveo da je stupio u Samostalnu uskočku satniju 1. listopada 1991. godine. Do Božića te godine njegov vod i vod Vlade Frketića bili su smješteni zajedno u Banovoj ulici. Zbog razmirica između njega i Vlade Frketića zapovjednik SUS-a Ivica Krnjak zatražio je od Amšlingera da mu nađe drugu lokaciju pa je tako on sa svojim vodom iza Božića prešao u Dubrovačku ulicu. Još je postojao jedan vod smješten u Divaltovoj ulici. Nije mu poznato da je u Dubrovačkoj ulici navodno bio neki zatvor, a niti da je SUS imao lokaciju i u Keršovanijevoj ulici. Njegova postrojba je tek poslije polaganja prisege dobila naziv Samostalna uskočka satnija. Dok je bio pripadnik postrojbe sjeća se da je 5. ili 6. prosinca 1991. godine nakon pada Antunovca sudjelovao u zarobljavanju jednog oficira JNA kojeg su najprije doveli Glavašu i Gorinšku, a onda su ga prepratili u policiju.

Svjedokinja **Marija Prole**avela je da su Radoslav Ratković i njegova supruga 1. srpnja 1991. godine napustili Tenju i došli stanovati kod njih u Osijek. Sjeća se da su 7. prosinca 1991. godine predvečer k njima došla dva uniformirana muškarca. Tražili su Radoslava Ratkovića rekavši da ga vode na informativni razgovor. Treća osoba bila je vani u vozilu «Yugo» bočno boje. Ratković se spremio i otišao s njima. Ta dvojica imala su oko 30 godina, a uniforme su bile šarene. Sutradan je Ratković trebao primiti dežurstvo u bolnici pa je ona provjeravala je li došao raditi i tako saznala da je on u bolnici i da je operiran. Otišla je u bolnicu i detaljnije o svemu razgovarala s doktorom Hanzerom.

Svjedok **Josip Hanzer** izjavio je da je za vrijeme Domovinskog rata bio zaposlen u tadašnjoj Općoj bolnici Osijek kao šef Maksilofacijalnog odjela. Sjeća se da je početkom prosinca 1991. godine u bolnicu doveden Radoslav Ratković, u stanju šoka, ustrjeljen u lice, pothlađen i s puno izgubljene krvi. On je bio dežurni liječnik te ga je operirao, a nakon operacije Ratković je 28 dana ležao na njegovom odjelu. Razgovarao je s Ratkovićem o tome što mu se dogodilo, pa mu je on ispričao da su po njega došli neki ljudi u uniformama, da su ga

odvezli u podrum neke kuće u Dubrovačkoj ulici na ispitivanje, tražili su da oda svoje suučesnike, zalijepili su mu ljepljivom trakom noge, ruke i usta, odvezli ga do Bastiona, pucali u njega i bacili u Dravu, ali je on uspio isplivati, osloboditi se i doći do Gimnazije u Tvrdi, gdje su ga našli hrvatski vojnici i prebacili u bolnicu. Kod tog razgovora Ratković nije spominjao da je vidio egzekuciju doktora Kutlića pa mu je bilo čudno kada je naknadno o tome pričao u jednoj televizijskoj emisiji. Za vrijeme tih 28 dana dok je Ratković ležao na njegovom odjelu nije ga nitko čuvao.

Svjedokinja Elizabeta Sprečković navela je da je Petar Ladjuk bio njezin oćuh. Ona je početkom studenog 1991. otišla preko svog poduzeća u Zagreb. Svaku večer ćula se s oćuhom telefonom, no 9. ili 10. prosinca nije joj se javio. Zbog toga je zatražila da susjedi vide je li mu se što dogodilo, no kada su oni preskoćili kapiju, vidjeli su da je kuća zaključana i nije bilo tragova koji bi ukazivali na nešto sumnjivo, jedino je postojao trag automobila na stazi. Tada je policiji prijavila nestanak oćuha te je 12. sijećnja 1992. saznala da je pronađen mrtav.

Svjedok Daut Ismailji izjavio je da je pristupio Samostalnoj uskoćkoj satniji u studenom 1991. godine. Postrojba se tada sastojala od tri voda, jedan je bio u Miškininoj ulici sa zapovjednikom Vladom Frketućem, drugi u OŠ «Rade Konćar», a treći u Dubrovaćkoj ulici. Zapovjednik SUS-a bio je Ivica Krnjak. Za ostale okrivljenike naveo je da ih ne pozna. Nije mu poznato da bi postrojba u Osijeku imala neki drugu lokaciju osim navedenih i ne zna gdje je bilo zapovjedništvo postrojbe. Sjeća se da su od vozila koristili jedan stari «Mercedes», ali je to vozilo kod njih bilo samo jedan dan. Naime, on je primijetio da taj auto stoji parkiran preko puta zapovjedništva 106. brigade i on ga je doveo u postrojbu. No, taj je auto od njih iz postrojbe odvezla policija dok su oni bili na terenu. Tek kasnije saznao je da je to bio auto Radoslava Ratkovića.

I drugi tijekom istrage ispitani svjedoci iskazali su o nizu važnih okolnosti koje se tiću ratnih prilika u gradu Osijeku krajem 1991. godine, ustrojstvu Samostalne uskoćke satnije, linijama zapovjedanja u toj postrojbi, pripadnicima te postrojbe, vozilima kojima se postrojba služila, smještaju u pojedine prostore u gradu te o nestancima oštećenika i njihovim pronalascima.

Tijekom istrage sudsko-medicinsko vještaćenje obavio je stalni sudski vještak i specijalist sudske medicine dr. Boris Dumenćić. Iz njegova nalaza i mišljenja proizlazi da su oštećenici navedeni u ćlnjениćnom opisu ove optužnice umrli nasilnom smrću.

Oštećenik Milutin Kutlić zadobio je prostrjelnu ozljedu glave, krvne podljeve vjeda oba oka, nagnjećinu glave desno ćeono sljepooćno, ranu razderotinu gornje vjede desnog oka te oguljotine lica i desne strane prsnog koša. Smrt je nastupila uslijed prostrjelne ozljede glave kod koje se ulaz nalazi na zatiljnom dijelu glave, a izlaz u području gornje vjede lijevog oka.

Oštećenik Alija Šabanović zadobio je ćetiri strjelne rane glave, ćiji su ulazi rasporećeni u pravilnom vertikalnom nizu iza desnog uha i koje su dovele do smrtnog ishoda.

Oštećenik Petar Ladjuk zadobio je jednu prostrjelnu ranu glave ćiji se ulaz nalazi desno sljepooćno, a izlaz lijevo ćeono sljepooćno. Takoćer je pronaćena i prostrjelna rana vrata s ulazom na prednjoj strani i izlazom ispod lijevog uha. Obje ozljede uzrokovale su smrtni ishod.

Oštećenik Bogdan Počuča zadobio je dvije prostrjelne rane glave, krvne podljeve oko desnog oka i oguljotine kože na čelu. Smrt su uzrokovale prostrjelne ozljede glave. Ulazna rana jednog prostrjela nalazi se čono lijevo iznad vanjskog ruba obrve, a izlazna desno tjemeno sljepoočno. Ulazna rana drugog prostrjela nalazi se lijevo sljepoočno zatiljno, a izlazna sljepoočno iza desnog uha.

Oštećenik Milenko Stanar zadobio je rane razderotine i oguljotine na glavi, trupu i udovima, krvne podljeve na glavi, trupu i udovima, prijelome nosnih kostiju, krvne podljeve mekog oglavka, višekomadni prijelom lubanje, krvarenje unutar tvrde ovojnice mozga, nagnječenje mozga, obostrane prijelome rebara od I-XI u dvije linije, razdore i nagnječenja pluća, razdore jetre, prijelome zdjelice, otvorene prijelome obje potkoljenice i spužvasti otok pluća. Smrt je nastala uslijed utapanja kojem su prethodile mnogostruke ozljede. Utvrđene ozljede pripadaju skupini mehaničkih ozljeda. Nastale su djelovanjem snažnih udaraca tupotvrdog sredstva po ozljeđenim dijelovima tijela. Neke su mogle nastati i kompresijom tupotvrdog sredstva, a neke padom. Spužvasti otok pluća upućuje da je oštećenik bio živ prije kontakta s vodom.

Oštećenik Svetislav Vukajlović zadobio je dvije prostrjelne rane glave koje su dovele do smrtnog ishoda. Jedna ozljeda ima ulaznu ranu ispod lijeve uške, a izlaz lijevo sljepoočno tjemeno iznad lijevog uha. Ulazna rana drugog prostrjela nalazi se zatiljno desno, a izlazna čono tjemeno o sredini čela.

Nepoznata ženska osoba zadobila je četiri strjelne rane glave koje su uzrokovale smrtni ishod. Ulazne rane raspoređene su na zatiljku glave u vodoravnom nizu.

Nepoznata muška osoba zadobila je dvije ustrjelne ozljede na glavi, jednu prostrjelnu ranu lijeve podlaktice, dvije ustrjelne rane na debelom mesu i oguljotine oba kolje. Smrt je nastupila uslijed ustrjelnih ozljeda glave. Objе ulazne rane na glavi nalaze se na zatiljku. Prostrjelna rana lijeve podlaktice ulaz ima na prednjoj strani ruke, a izlaz na unutarnjoj strani. Ulazne strjelne rane debelog mesa nalaze se svaka na po obje polovine stražnjice.

Oštećenik Radoslav Ratković zadobio je prostrjelnu ranu donje čeljusti, krvne podljeve na nadlakticama, podlakticama te na obje natkoljenice. Ulaz prostrjelne rane nalazi se na lijevom uglu donje čeljusti, a izlaz rane na koži desnog obraza.

Oštećenik Jovan Grubić zadobio je prijelom kostiju lubanje s lijeve strane glave iznad uha uslijed udara tupo-tvrđim predmetom po glavi. Vjerojatno se radi o višestrukim udarcima u zatiljni dio glave iza i iznad lijevog uha.

Tijelo oštećenika Branka Lovrića nikada nije pronađeno.

Analizom sadržaja opisanih dokaza koji su pribavljeni tijekom istrage može se osnovano izvesti zaključak da su okrivljenici počinili kazneno djelo opisano u izreci ove optužnice. Na to prije svega nedvojbeno ukazuju obrane okrivljenika Mirka Šivića, Gordane Getoš-Magdić i Zdravka Dragića u kojima su oni zapravo priznali počinjenje kaznenog djela, teretili također i druge okrivljenike, te vrlo detaljno i međusobno u nizu detalja podudarno opisivali vrijeme, mjesta i načine počinjenja pojedinih učina te uloge ostalih okrivljenika.

Iz utvrđenog činjeničnog stanja nesporno proizlazi da su okrivljenici čineći pojedine radnje opisane u izreci bili svjesni međusobno podijeljenih uloga, kako oni koji su izdavali zapovijedi, tako i oni koji su te zapovijedi prenosili odnosno izvršavali.

Na odlučujuću ulogu okrivljenika Branimira Glavaša u osmišljavanju i provođenju radnji opisanih u izreci ove optužnice prije svega ukazuje obrana okr. Gordane Getoš-Magdić koju je ona iznijela u predistražnom postupku i koju je ponovila prilikom dovođenja istražnom sudcu 21. listopada 2006. Iz sadržaja njezine materijalne obrane utvrđeno je da je ona uživala iznimno povjerenje okr. Branimira Glavaša, da je upravo stoga od njega dobila nalog da pomogne okr. Ivici Krnjaku u odabiru pouzdanih i provjerenih boraca od kojih bi se formirale grupe za specijalne namjene u okviru diverzantske postrojbe koju je u to vrijeme formirao okr. Ivica Krnjak. Prema sadržaju obrane okr. Gordane Getoš-Magdić nedvojbeno proizlazi da su sve zapovijedi za uhićenja, ispitivanja i usmrćivanja civila dolazile od okr. Branimira Glavaša i okr. Ivice Krnjaka, premda i-okrivljenik Branimir Glavaš formalno nije bio nadređeni zapovjednik toj postrojbi. Njihove zapovijedi je ona potom prenosila drugim podređenim pripadnicima postrojbe koji su ih i izvršavali na način opisan u izreci optužnice.

Navodi obrane okr. Gordane Getoš-Magdić u potpunosti su potvrđeni obranama koje su tijekom predistražnog postupka i prilikom dovođenja istražnom sudcu iznijeli okr. Mirko Sivić i okr. Zdravko Dragić. Oni su detaljno, uvjerljivo i okolnosno iznijeli svoja iskustva u vezi sa njihovim boravkom u bazi voda koji se nalazio u Keršovanijevoj ulici u Osijeku, pri čemu i jedan i drugi navode da ih je u navedenu postrojbu dovela upravo okr. Gordana Getoš-Magdić.

Njihove se obrane ukazuju vjerodostojne i u usporedbi s iskazima svjedoka i to svjedoka pod pseudonimom «Drava», oštećenika Radoslava Ratkovića te ostalih svjedoka, pa tako Karla Gorinšeka, Ivana Grujića, Zdravka Pejčića, Stjepana Antolašića, Zlatka Kramarića, Izabele Jurkić, Danijela Bogdanovića, Marka Radonića, Milana Baričevića, Slavka Teofilovića, Milene Vujičić, Krešimira Dorića, Vlade Frketića, Zorana Marekovića, Šime Ivaškovića, Borislava Mamule, Mate Zamolinskog, Vjenceslava Billa, Predraga Novakovića, Marije Lovrić, Nivenke Vuković, Željka Amšlingera, Drgana Jovančevića, Erike Kutlić, Željka Bilandžića i Marije Prole. Obavljena sudsko-medicinska vještačenja dodatno upotpunjuju navode obrana spomenutih okrivljenika i također ih čine vjerodostojnima, jer potvrđuju istinitost njihovih navoda o načinu zlostavljanja i usmrćivanja oštećenika.

Slijedom izloženog ova se optužnica ukazuje opravdanom i na zakonu osnovanom.

Prijedlog za određivanje odnosno produženje pritvora protiv okrivljenika držimo osnovanim, jer je prije svega ispunjena objektivna pretpostavka koja se ogleda u tome da je za kazneno djelo za koje se oni terete propisana kazna zatvora teža od 12 godina. Nadalje, okolnosti uz koje je kazneno djelo počinjeno imaju značaj posebno teških okolnosti. Naime, radi se o većem broju osobito brutalnih likvidacija civilnih osoba, organiziranosti veće grupe počinitelja, međusobnoj povezanosti i kontinuitetu u radnjama i izrazito nehumanom postupanju prema žrtvama prije likvidacija.

PRILOG: istražni spis Kio-170/06

OPĆINSKI DRŽAVNI ODVJETNIK
Davor Petričević